R. 1924

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI.

WARSZAWA. № 12. 15 czerwca 1924

TREŚĆ:

ROZPORZĄDZENIA: Str.

18. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 kwietnia 1924 r. o utworzeniu II rewiru śledczego w powiecie wołożyńskim w okręgu sądu okręgowego w Wilnie. 314

OKÓLNIKI:

Okólnik № 882/II. A./24 w przedmiocie godzin urzędowania . . . 315

Okólnik № 883/II. G. S./24 w przedmiocie norm oświetlenia elektrycznego 315

Okólnik № 884/II. O./24 w przedmiocie noszenia odznaczeń państw zaborczych przez obywateli Rzeczypospolitej Polskiej. . . . 317

Okólnik № 885/I. U./24 w sprawie ścisłego stosowania taksy dla pisarzy hipotecznych 318

Okólnik № 886/I. U./24 w przedmiocie zapewnienia obywatelom czeskosłowackim korzystania z prawa ubogich przed Sądami w Polsce 318

Okólnik № 887/II. O./24 w sprawie ścisłego wykonywania budżetu w dziale wydatków personalnych. 318

Okólnik № 888/II. O./24 w sprawie zwrotu odprawy przez funkcjonarjuszów państwowych przyjętych ponownie do służby państwowej 319

Okólnik № 890/II. O./24 w sprawie pośmiertnego i zwrotu kosztów leczenia i pogrzebu 320

PISMA OKÓLNE:

Pismo okólne № 736/III. P. W./24 w sprawie statystyki dotyczącej zatrudnienia więźniów pracami dochodowemi 322

Pismo okólne № 739/II. A./24 w sprawie powołania do życia stałej Delegatury Prokuratury Generalnej z siedzibą w Wilnie . . 325

Pismo okólne № 741/II. G. S./24 w sprawie przedkładania miesięcznych wykazów opłat emerytalnych, pobranych od funkcjonarjuszów państwowych . . . . . Str. 325

Pismo okólne № 742/II. G. S./24 w sprawie zaliczania kosztów druku za zniszczone banknoty 326

KOMUNIKATY:

Komunikat w sprawie ustanowienia norm, według których mają być przyjmowane na kaucje i wadja obligacje 8% Państwowej Pożyczki złotej z 1922 r. i obligacje 10% Pożyczki Kolejowej. 327

ZAWIADOMIENIA:

Wykaz nieobsadzonych etatów w dniu 7 czerwca 1924 r. w okręgu sądu apelac. Warszawskiego, Lubelskiego i Wileńskiego . . 328

Lista znawców dla oszacowania przedmiotów mogących ulec wywłaszczeniu na rzecz kolei żelaznych i do oznaczenia wynagrodzenia za wywłaszczenia praw wodnych w okręgu lwowskiego sądu apelacyjnego za 1924 r. 329

ADWOKATURA:

a) W Okręgu Izby Adwokackiej we Lwowie. 352
b) W Okręgu Izby Adwokackiej w Krakowie. 352
c) W Okręgu Izby Adwokackiej w Samborze 352
d) W Okręgu Izby Adwokackiej w Poznaniu. 352

18.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 kwietnia 1924 r. o utworzeniu II rewiru śledczego w powiecie wołożyńskim w okręgu sądu okręgowego w Wilnie.

Na mocy art. 23 dekretu z dnia 3 stycznia 1918 r. Dz. Pr. P. P. № 1 zarządza się w okręgu sądu okręgowego w Wilnie, co następuje:

§ 1. Tworzy się II rewir śledczy w powiecie wołożyńskim z siedzibą w Iwiu.

§ 2. Gminy: Iwie, Lipniszki, Juraciszki, Ługomowicze, Siedliszcze, Sobotniki i Taraby wyłącza się z właściwości terytorjalnej dotychczasowego rewiru śledczego powiatu wołożyńskiego i włącza się do właściwości terytorjalnej nowoutworzonego II rewiru śledczego powiatu wołożyńskiego.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 lipca 1924 r.

Minister Sprawiedliwości:
Wł. Wyganowski

OKÓLNIK № 882/II. A./24

w przedmiocie

godzin urzędowania.

Do Panów Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, Prezesów sądów apelacyjnych i Prokuratorów przy tych sądach.

Na mocy uchwały Rady Ministrów z dnia 30 kwietnia 1924 r. ustanowiony został z dniem 1 maja 1924 r. na całym obszarze Państwa siedmiogodzinny czas urzędowania, przyczem wprowadzono jednorazowe urzędowanie w ciągu całego roku w dni powszednie od godz. 8 m. 30 do godz. 15 m. 30 bez przerwy z tą modyfikacją, iż w okresie letnim od 1 maja do 30 września godziny urzędowania trwają w soboty od godz. 8 m. 30 do godz. 14 bez przerwy.

Proszę Panów Prezesów i Prokuratorów o bezzwłoczne wydanie zarządzeń, mających na celu bezwzględne przestrzeganie powyższej uchwały Rady Ministrów, przyczem ze względu na warunki lokalne w poszczególnych miejscowościach może być wprowadzone w drodze wyjątku dwurazowe urzędowanie, jednak za każdorazową zgodą Ministra Sprawiedliwości. Godziny te należy też możliwie uzgodnić z godzinami urzędowemi innych urzędów państwowych, w szczególności administracyjnych i skarbowych.

O wydanych zarządzeniach tudzież o ustanowionym sposobie kontrolowania godzin urzędowych zechcą Panowie Prezesi i Prokuratorzy złożyć Ministerstwu sprawozdanie w terminie do końca czerwca 1924 r.

Warszawa, dnia 31 maja 1924 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Siennicki

OKÓLNIK № 883/II. G. S./24

w przedmiocie

norm oświetlenia elektrycznego.

Do władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa w całem Państwie oraz Pana Prezydenta Komisji Kodyfikacyjnej.

Użycie światła elektrycznego w pomieszczeniach sądów i więzień, podległych Ministerstwu Sprawiedliwości powinno się opierać na następujących normach maksymalnych:

Do oświetlenia winny być stosowane wyłącznie ekonomiczne żarówki. Światło elektryczne górne, oświetlające ubikacje, może być używane tylko w salach recepcyjnych, mieszkaniach reprezentacyjnych, salach posiedzeń, gabinetach (biurach) wyższych urzędników, korytarzach, schodach, kuchniach, bocznych ubikacjach, piwnicach. Przy zastosowaniu górnego oświetlenia, siła światła użytych lampek nie może przekraczać t. z. świec normalnych na 1 metr kwadratowy poziomej powierzchni oświetlonej ubikacji do 4 metrów wysokości:

I. a) w salach recepcji, posiedzeń i w mieszkaniach reprezentacyjnych . . . . . 5 do 7 św. norm.
b) w gabinetach, biurach. . . . . 4 „ 5 „ „
c) kuchniach . . . . . 2½ „ 3 „ „
d) w korytarzach i t. p. . . . . 1 „ 1½ „ „
e) w piwnicach, składach i t. p. . . . . ½ „ 1 „ „

II. W klatkach schodowych, ogólna siła światła, ryczałtem liczona, nie może przekraczać na jedno piętro schodów bocznych. 10 do 20 św. norm.
na jedno piętro schodów głównych . . . . . 20 „ 40 „ „
„ „ „ „ reprezentacyjnych . . . . 50 „ 150 „ „

III. W biurach zwykłych mogą być używane tylko lampy stojące na biurku (stole lub wiszące tuż nad biurkiem (stołem), przyczem (w miarę możności) pożądanem jest by jedna lampa oświetlała ewentualnie dwa biurka (stoły) jednocześnie.

Siła takiej lampy powinna mieć z reguły 16 świec norm. a nie może przekraczać 25 świec normalnych.

IV. W pomieszczeniach więziennych obowiązują następujące normy specjalne:

1) Korytarze:
a) główne — 1 lampka 25 świec na każde 10 mtr. długości
b) boczne — 1 × 16 świec na każde 10 mtr. długości
c) podrzędne— 1 × 10 świec na każde 10 mtr. długości.

2) Klatki schodowe:
a) główne — 1 × 25 świec na każdym podeście
b) boczne — 1 × 16 „ „ „ „
c) podrzędne— 1 × 10 „ „ „ „

3) Ustępy i umywalnie — 1 × 10 świec na każde oddzielne pomieszczenie.

4) Cele:
a) pojedyńcze — 1 × 10 św.
b) wspólne o pojemności:
do 5 więźniów — 1 × 10 św.
„ 10 „ — 1 × 16 „
„ 20 „ — 2 × 10 „
wyżej 20 miejsc dodaje się 1 lampka 10 św. na każde 10 miejsc.

5) Sale szkolne — 1 × 25 św. ogólna i po 1 × 16 św. na każdych 4 więźniów—uczniów.

6) Sale warsztatowe — 1 × 25 św. ogólna i po 1 × 16 św. na każdych 4 więźniów pracujących.

7) Kaplice — 1 × 25 św. i po 1 × 10 św. na każdych 4 więźniów.

8) Szpitale:
a) pojedyńcze — 1 × 10 św.
b) wspólne o pojemności do:
do 5 więźniów — 1 × 10 świec
„ 10 „ — 1 × 16 „
„ 20 „ — 2 × 10 „
wyżej „ — 3 × 10 „
c) sale operacyjne — 1 × 25 św. i 1 × 100 św. lub specjalnej siły świetlnej do celów chirurgicznych do uznania lekarza;
d) ambulatorja — 1 × 25 i 1 × 16 św.
e) apteki podręczne — 1 × 25 i 1 × 16 św.

9) Magazyny i składy — 1 × 16 na każde oddzielne pomieszczenie.

10) Kuchnie i pralnie — 1 × 25 i 1 × 16 św.

11) Łaźnie i wanny — 1 × 25 św. na każde oddzielne pomieszczenie.

12) Stajnie, obory, chlewy i wozownie — 1 × 16 św. na każde oddzielne pomieszczenie.

13) Podwórza:
a) wewnątrz — 1 × 25 św. na 100 m.²
b) zewnątrz — 1 × 25 św. na każde 50 metr. bież. muru.

Przy stosowaniu tych norm należy jednak zawsze mieć na widoku by zużycie światła nie przekraczało norm podanych wyżej pod I — c, d i e oraz pod II normy te bowiem, jako ogólnie obowiązujące muszą być w pierwszym rzędzie brane pod uwagę.

V. Oświetlenie górne, nieodpowiadające powyższym warunkom powinno być bezzwłocznie trwale wyłączone.

Instalacja oświetlenia winna być tak urządzona, żeby możliwem było wyłączanie wszystkich zbędnych lamp. Należy też przestrzegać, żeby wszystkie niepotrzebne w danym czasie lampy były wyłączane.

Przy oprawach żarówek wskazanem jest używanie kloszy niepochłaniających zbyt dużą ilość światła. Odbłyski, czyli reflektory winny posiadać taki kształt, by:
a) skierowywać światło we właściwym kierunku,
b) by światło rozpraszać,
c) by chronić wzrok od szkodliwego blasku.

VI. W każdym urzędzie, posiadającym oświetlenie elektryczne, należy niezwłocznie ustalić w sporządzonym na ten cel wykazie, w których ubikacjach ma być dozwolone górne światło oraz wskazać ilość i siłę lamp będących w użyciu tudzież zabezpieczyć należytą kontrolę w tym kierunku.

Przełożeni sądów i naczelnicy zakładów więziennych ponosić będą osobistą odpowiedzialność za dotrzymanie powyższych zarządzeń i nie przekraczanie norm wyżej przytoczonych.

Warszawa, dnia 31 maja 1924 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Siennicki

OKÓLNIK № 884/II. O./24

w przedmiocie

noszenia odznaczeń państw zaborczych przez obywateli Rzeczypospolitej Polskiej.

Prezydjum Rady Ministrów okólnikiem do № 62 z dnia 20 maja r. b. nadesłało następujące pismo:

„Prezydjum Rady Ministrów № 4530. Przyjmowanie i noszenie odznaczeń państw zaborczych przez obywateli Rzeczypospolitej Polskiej. Warszawa, dnia 20 maja 1924 r. Odpis. Do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w miejscu.

W odpowiedzi na pismo z dnia 6 stycznia b. r. № O. P. 13410 Prezydjum Rady Ministrów po porozumieniu z Ministerstwem Spraw Zagranicznych zawiadamia, że uważa za niedopuszczalne noszenie przez obywateli Rzeczypospolitej odznaczeń, nadanych przez b. państwa zaborcze podzielając w tej sprawie stanowisko zajęte przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Spraw Wojskowych powołane w piśmie Ministerstwa z 6 stycznia 1924 r. № O. P. 13410. Za p. Prezesa Rady Ministrów *Studziński*, Podsekretarz Stanu".

Wyjaśnienie przytoczone udzielam do wiadomości i ścisłego stosowania.

Warszawa, dnia 31 maja 1924 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Siennicki

OKÓLNIK № 885/I. U./24

w sprawie

ścisłego stosowania taksy dla pisarzy hipotecznych.

Do Panów Prezesów sądów apelacyjnych i okręgowych oraz do pisarzy hipotecznych w b. zaborze rosyjskim.

W № 26 Dz. U. R. P. z dnia 18 marca 1924 r. pod poz. 264, została ogłoszona taksa dla pisarzy hipotecznych, ułożona w złotych po wysłuchaniu przedstawicieli pisarzy hipotecznych.

Niniejszem zarządzam wywieszenie rzeczonej taksy na widocznem miejscu we wszystkich kancelarjach hipotecznych oraz polecam bezwarunkowo ścisłe jej przestrzeganie.

Panów Prezesów proszę, by przy każdej sposobności, jak najściślej przestrzegali wykonania tego zarządzenia i w razie jakichkolwiek wykroczeń w tym kierunku pociągali winnych do odpowiedzialności.

Warszawa, dnia 31 maja 1924 r.

Minister Sprawiedliwości:
Wł. Wyganowski

OKÓLNIK № 886/I. U./24

w przedmiocie

zapewnienia obywatelom czeskosłowackim korzystania z prawa ubogich przed Sądami w Polsce.

Do wszystkich sądów.

Na podstawie porozumienia się Rządu Polskiego z Rządem Czeskosłowackim obywatele polscy są w sądach czeskosłowackich dopuszczeni do korzystania z prawa ubogich pod tymi samymi warunkami jak obywatele czeskosłowaccy.

Wobec zapewnionej wzajemności winny zatem także sądy polskie dopuszczać obywateli czeskosłowackich do korzystania z prawa ubogich na równi z obywatelami polskiemi.

Warszawa, dnia 3 czerwca 1924 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Siennicki

OKÓLNIK № 887/II. O./24

w sprawie

ścisłego wykonywania budżetu w dziale wydatków personalnych.

Do Panów Pierwszego Prezesa i Pierwszego Prokuratora Sądu Najwyższego, Panów Prezesów i Prokuratorów wszystkich sądów oraz Panów Naczelników więzień w okręgach sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie.

Mając na względzie nieodzowną konieczność uporządkowania sposobu postępowania w dziedzinie stosunków personalnych, przypominam, że

w uchwalonym przez Radę Ministrów i wniesionym do Sejmu preliminarzu budżetowym żadne zmiany bez uprzedniej zgody obu wspomnianych wyżej czynników zachodzić nie mogą; w szczególności zaś ustalone w preliminarzu budżetowym etaty osobowe bezwzględnie nie mogą być przekraczane zarówno co do ich ilości, jak i stopnia służbowego każdego etatu z osobna, jak wreszcie niedopuszczalne jest jakiekolwiek „virement" w ramach preliminowanych wydatków personalnych.

Warszawa, dnia 5 czerwca 1924 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Siennicki

OKÓLNIK № 888/II. O./24

w sprawie

zwrotu odprawy przez funkcjonarjuszów państwowych przyjętych ponownie do służby państwowej.

Do Panów Pierwszego Prezesa i Pierwszego Prokuratora Sądu Najwyższego, Panów Prezesów i Prokuratorów wszystkich sądów oraz Panów Naczelników więzień w okręgach sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie.

„Ministerstwo Skarbu L. 263/D. B./1. Warszawa, dnia 19 maja 1924 r.

Odpis.

W odpowiedzi na sprawozdanie z dnia 17 grudnia 1923 r. L. 97289/13291/I i nawiązując do ostatniego ustępu tutejszego okólnika z dnia 20 grudnia 1923 r. L. 4784/D. B./1 w sprawie odpraw — oznajmia Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Prezydjum Rady Ministrów co następuje:

Z artykułu 116 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. № 21 poz. 164) w brzmieniu zmienionem ustawą z dnia 28 lipca 1922 r. (Dz. U R. P. № 67 poz. 606), a w szczególności z jego ustępu 6-go opiewającego:

> „prawo jednak do wynagrodzenia tego nie służy funkcjonarjuszowi państwowemu, o ile uprzedzono go o zamiarze zwolnienia w terminie trzech miesięcy"

wynika, że odprawa ma charakter alimentacji, umożliwiającej zwolnionemu funkcjonarjuszowi egzystencję w czasie poszukiwania nowego sposobu życia.

Słusznem więc jest i zgodnem z duchem powyższej ustawy, że funkcjonarjusz państwowy, który przed upływem trzech miesięcy od chwili zwolnienia zostanie ponownie przyjęty w jakimkolwiek bądź charakterze do służby państwowej, przez co rozumieć należy także służbę w przedsiębiorstwach i instytucjach finansowych państwowych np. w Pocztowej Kasie Oszczędności obowiązany jest zwrócić z wypłaconej poprzednio odprawy stosunkową część kwoty za ten czas, za który pobiera już uposażenie z tytułu nowego stosunku służbowego i to bez względu na to, czy nowy stosunek w porównaniu z poprzednim jest mniej lub więcej korzystnym.

Powyższe zasady należy stosować również do tych zwolnionych funkcjonarjuszów, którzy nową służbę państwową w omówionym okresie czasu obejmą jako pracownicy kontraktowi na mocy zawartych umów z tem, że obowiązek zwrotu stosunkowej części odprawy winien być zastrzeżony w umowach.

Za Ministra Skarbu:
Dyrektor Departamentu
Zaczek".

Do wiadomości i ścisłego zastosowania przy przyjmowaniu nowych pracowników, po dokładnem zbadaniu, czy kandydat był pracownikiem zredukowanym.

Warszawa, dnia 5 czerwca 1924 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Siennicki

OKÓLNIK № 890/II. O./24

w sprawie

pośmiertnego i zwrotu kosztów leczenia i pogrzebu.

Do wszystkich władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa oraz do Pana Prezydenta Komisji Kodyfikacyjnej.

Ministerstwo Skarbu rozesłało do wszystkich władz centralnych okólnik z dnia 19 maja 1924 r. L. 710/D. B/1 następującej treści:

„O pośmiertnem i zwrocie kosztów leczenia i pogrzebu po zmarłych w czynnej służbie funkcjonarjuszach państwowych, zawodowych wojskowych, oraz sędziach i prokuratorach traktują ustawy uposażeniowe z dn. 9 października 1923 r. w art. 16 i 17 (Dz. U. R. P. № 116, poz. 924) i z dn. 5 grudnia w art 6 (Dz. U. R. P. № 134, poz. 1107).

Wykonując powyższe artykuły, Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Prezydjum Rady Ministrów i Najwyższą Izbą Kontroli zarządza, co następuje:

I. Pośmiertne, względnie zwrot kosztów leczenia i pogrzebu należy wypłacać:

a) po funkcjonarjuszach państwowych tak stałych jak i prowizorycznych, a także po praktykantach (t. j. po osobach, dopuszczonych do służby przygotowawczej), oraz po funkcjonarjuszach, przeniesionych w stan nieczynny;

b) po wojskowych tylko zawodowych, a także (art. 90 ustawy z dn. 9 października 1923 r.) po wojskowych zawodowych, pozostających w stanie nieczynnym, jeżeli pobierają uposażenie w całości lub części;

c) po sędziach w sądownictwie powszechnem i administracyjnem, oraz prokuratorach, a także po aplikantach, do których w myśl art. 12 ustawy uposażeniowej z dnia 5 grudnia 1923 r. ma zastosowania art. 16 i 17 ustawy uposażeniowej z dn. 9 października 1923 r.

II. Za podstawę obliczenia pośmiertnego należy brać ostatnio pobierane uposażenie czynne t. j. uposażenie należne na pierwszego tego miesiąca, w którym funkcjonarjusz zmarł wraz z ewentualną dopłatą płatną w dniu 16-ym tego miesiąca, nawet w tym wypadku, gdy zmarły nie dożył terminu płatności tej dopłaty, a to w myśl postanowienia przedostatniego ustępu art. 11-go ustawy uposażeniowej z dnia 9 października 1923 r., że w razie śmierci funkcjonarjusza lub wojskowego wstrzymuje się wypłatę uposażenia z ostatnim dniem kalendarzowego miesiąca, w którym śmierć nastąpiła.

W razie śmierci obwinionego w czasie zawieszenia go w służbie z równoczesnem ograniczeniem uposażenia do pewnej wysokości, należy za podstawę obliczenia pośmiertnego brać pełne uposażenie, a to w myśl zasady prawnej, że z powodu śmierci obwinionego podlega umorzeniu postępowanie dyscyplinarne bez względu na stadjum, w jakiem się znajduje.

Koszta leczenia i pogrzebu należy ustalać na podstawie udokumentowanych rachunków.

Przewidziany w art. 17 ustawy z dn. 9 października 1923 r. warunek, że zmarły nie pozostawił majątku ruchomego lub nieruchomego, wystarczającego na pokrycie kosztów leczenia i pogrzebu musi być stwierdzony przez właściwą władzę administracyjną lub sądową.

O ile pozostały majątek nie wystarcza na pokrycie tych kosztów w całości, należy wartość szacunkową tego majątku potrącić z kwoty ustalonych kosztów leczenia i pogrzebu i przyznać tylko różnicę.

III. Celem uregulowania szybkiej wypłaty powyższych należytości osobom wymienionym w art. 16 i 17 ustawy uposażeniowej z dn. 9 października 1923 r., Ministerstwo Skarbu zmienia okólnik z dnia 21 czerwca 1922 r. L. G. U. K. 4234/C. Ks. w następującym kierunku:

1) Władze, które wyasygnowały ostatnie czynne uposażenie, mają również asygnować pośmiertne i zwrot kosztów leczenia i pogrzebu za własnemi asygnacjami, zarachowując wydatek na § 12 działu 4-go budżetu Ministerstwa Skarbu, a asygnacje przesłać wprost do odnośnych Kas Skarbowych — celem zrealizowania wypłaty.

Za należyte asygnowanie tych należytości w ramach postanowień wymienionych w art. 16 i 17 niniejszego okólnika są odpowiedzialne wyłącznie władze asygnujące.

Dla ewidencji tych wypłat otwierają władze asygnujące w księdze kredytów osobne konto na § 12 działu 4-go budżetu Ministerstwa Skarbu i zapisują na niem wystawione i zrealizowane asygnacje, pozostawiając lewą stronę konta księgi kredytów niewypełnioną.

Ponieważ konta te mają mieć znaczenie tylko ewidencyjne nie należy sporządzać z tego konta żadnych wyciągów, ani przeprowadzać żadnych uzgodnień z Kasami Skarbowemi, jakoteż nie należy sporządzać sprawozdań ani miesięcznych ani rocznych, dotyczących wydatków z tego tytułu.

2) Kasy Skarbowe mają realizować nadesłane wprost asygnacje bez otwierania im na ten cel kredytu. Kredyt ten pozostaje na rachunku Izb Skarbowych zapisany tylko w ogólnych księgach kredytów i rozchodów budżetowych (t. j. bez wciągania wydatków i kredytów do księgi kredytów, wzór Nr. 11 do § 69 Przepisów rachunkowo-kasowych i bez wykonywania wydatków w wyciągach wzoru 19 do § 78 Przepisów rachunkowo-kasowych).

Izby Skarbowe wykazują odnośne wydatki w sprawozdaniach o rozchodach (wzór Nr. 18 do § 78 Przepisów rachunkowo-kasowych) na podstawie zarachowań w ogólnej księdze kredytów i rozchodów budżetowych, oraz w rocznem zamknięciu rachunkowem rozchodów budżetowych (wzór Nr. 23 do § 79 Przepisów rachunkowo-kasowych).

3) Centralna Kasa Państwowa, która ma uskuteczniać wypłaty dla centralnych władz asygnujących, otwiera — celem utrzymania w ewidencji wypłat dokonanych na § 12 działu 4-go budżetu Ministerstwa Skarbu — osobne konto w księdze kredytów, na którem zapisuje dokonane wypłaty, a miesięczne sumy tych wypłat podaje do wiadomości wydziałowi rachunkowemu Ministerstwa Skarbu, który je włącza do księgi zestawień i sprawozdań miesięcznych (wzór Nr. 18 do § 78 Przepisów rachunkowo-kasowych) oraz do zamknięć rocznych (wzór Nr. 23 do § 79 Przepisów rachunkowo-kasowych)

Zamknięcia roczne uzupełnia Wydział Centralnej Księgowości pod względem kwot kredytów otwartych i wygasłych.

4) Kasy Skarbowe jak i Centralna Kasa Państwowa zwracają talony zrealizowanych asygnacji wprost władzom asygnującym.

Podając powyższe do wiadomości Ministerstwo Skarbu zaznacza, że część materjalno-prawna niniejszego okólnika, objęta punktami I i II, obo-

wiązuje od dnia 1 października 1923 r. t. j. od chwili wejścia w życie na wstępie wymienionych ustaw, zaś część techniczna, objęta punktem III-cim, obowiązuje od chwili ogłoszenia niniejszego okólnika, oraz uprasza o wydanie dalszych zarządzeń".

O tem zawiadamiam w celu zastosowania się.

Warszawa, dnia 11 czerwca 1924 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Siennicki

PISMO OKÓLNE № 736/III. P. W./24

w sprawie

statystyki dotyczącej zatrudnienia więźniów pracami dochodowemi.

Do PP. Prezesów sądów apelacyjnych w Krakowie, Lwowie i Katowicach, PP. Prokuratorów przy sądach apelacyjnych w Poznaniu, Toruniu, Krakowie, Lwowie i Katowicach oraz do PP. Naczelników więzień w okręgach sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie.

Nadsyłany do Ministerstwa w postaci miesięcznych raportów statystycznych materjał sprawozdawczy, dotyczący zatrudnienia więźniów pracami dochodowemi, nie przez wszystkie Działy Pracy więzień opracowywany bywa z dostateczną uwagą, w następstwie czego Ministerstwo, w większości wypadków otrzymuje materjał ten w stanie na tyle trudnym do wykorzystania, że zmuszone bywa żądać dodatkowych wyjaśnień, co wywołuje zbyteczną korespondencję a głównie opóźnia opracowanie potrzebnych Ministerstwu danych.

W celu zapobieżenia temu na przyszłość, Ministerstwo poleca mieć na uwadze następujące wskazówki, dotyczące miesięcznych raportów statystycznych:

1. Raporty statystyczne, jak wynika z ich treści, dotyczą dni przepracowanych przez więźniów dochodowo oraz kalkulacyjnych wydatków na robociznę, przewidzianych szczegółowo okólnikiem Ministerstwa № 691/IV. P. W./23 z dnia 14 kwietnia r. ub. (Dz. Urz. Min. Sprawiedl. № 16/23 str. 444—453) i zestawiane być winny ściśle w ramach obecnie istniejącego szematu bez jakichkolwiek skrótów lub uzupełnień.

2. W pozycji 1-szej raportów wykazywać należy zaludnienie więzienia w danym okresie sprawozdawczym według ilości dni pobytu wszystkich więźniów.

3. W pozycji II-ej.

punkt 1-szy wykazywać winien roboty dochodowe we własnych warsztatach, o ile więzienie takie warsztaty posiada,

punkt 2-gi — roboty w gospodarstwie rolnem do więzienia należącem lub przez więzienie dzierżawionem,

punkt 3-ci takie roboty wewnątrz więzienia, przy których narzędzia pracy, materjał, dozór techniczny i t. p. dostarcza wynajmująca osoba lub instytucja prywatna, więzienie zaś daje tylko robociznę więzienia,

punkt 4-ty — wynajem robocizny więźniów instytucjom i osobom prywatnym nazewnątrz więzienia,

punkt 5-ty — tego samego rodzaju roboty, jak w punktach 3-cim i 4-ym odnośnie do instytucji państwowych,

punkt 6-ty służy wyjaśnieniem do punktów poprzednich i traktowany być winien jako pomocniczy. Innemi słowy roboty ulgowe figurować powinny narówni z innemi robotami dochodowemi w punktach 1, 2, 3, 4 i 5 a następnie wykazać je należy czerwonym atramentem w punkcie 6-tym. Dla łatwiejszej orjentacji koniecznem jest oznaczanie charakteru robót ulgowych, naprz.: po słowach „dla instytucji sądowych i domów administracyjnych" dodać w nawiasie skrótem „roboty nazewn. więzienia" lub: „wynajem wewn. więzienia", albo też „rob. warsztatowe".

Uwaga: Roboty ulgowe zgodnie z okólnikiem № 850/III. P. W./24 z dnia 8 marca r. b. (Dzien. Urz. № 6/1924 r. str. 213) dzielą się na dwie kategorje:

a) robót ulgowych obliczanych bez zysków dla instytucji sądowych (punkt 6a),

b) robót ulgowych obliczanych z 20% zysk em (punkt 6bcd).

Punkt 7-my — roboty gospodarcze niedo chodowe, jak w kuchni, pralni i t. p.

4. Pozycja III-cia odpowiadać winna podsumowanej pozycji II-ej bez punktów 6-go i 7-go.

Pozycja ta wykazuje dni przepracowane dochodowe za które dokonać należy zwrotów Skarbowi Państwa.

5. W pozycji IV-ej zamieszczać należy dni przepracowane przez więźniów uczących się rzemiosła.

6. Pozycję V-tą i następne wypełniać należy ściśle na podstawie raportu z procentowego podziału sumy przeznaczonej w kalkulacji na koszty robocizny więźniów (patrz wzór dołączony do okólnika Ministerstwa № 691/IV. P. W./23) czyli że:

poz.	V	rap.	statyst.	odpowiada	punkt.	A^1, B i C^1	poz.	8	rap. z procent.	podziału
„	VI	„	„	„	„	A^2 i C^2	„	8	„ „	„
„	VII	„	„	„	„	— —	„	3	„ „	„
„	VIII	„	„	„	„	— —	„	7	„ „	„
punkt	A	poz.	IX	„	„	A —	„	9	„ „	„
„	B	„	IX	„	„	B —	„	9	„ „	„
„	1	„	X	„	„	A —	„	10	„ „	„
„	2	„	X	„	„	B —	„	10	„ „	„
„	3	„	X	„	„	E i F	„	10	„ „	„
„	4	„	X	„	„	D —	„	10	„ „	„
„	5	„	X	„	„	C —	„	10	„ „	„
		„	XI	„	„	— —	„	13	„ „	„
		„	XII	„	rubryce 8-e listy pracy więźniów (patrz Dz. Urz. № 23/23 r. str. 590).					

7. Dla uniknięcia błędów i pomyłek, raport statystyczny po sporządzeniu należy sprawdzić w sposób następujący:

a) pozycja III-cia równa się punktom 1, 2, 3, 4 i 5 poz. II-ej,

b) pozycja V-ta i VI-ta razem wzięte równają się poz. III-ej,

c) punkt A pozycji IX-ej winien się równać pozycji VII-ej, pomnożonej przez pozycję V-tą, plus $^3/_4$ t. j. 75% pozycji VII-ej pomnożonej przez pozycję VI-tą,

d) punkt B pozycji IX-tej winien się równać różnicy między pozycjami VIII-mą a VII-mą pomnożonej przez pozycję V-tą,

e) pozycja X-ta bilansować się winna z pozycją IX-tą przyczem poszczególne punkty tejże pozycji X-tej stanowią:

punkt 1-szy — połowę, czyli 50% pozycji VII-ej pomnożone przez pozycję III-cią;

punkt 2 gi nie może przewyższać 20%, czyli 1/5 części pozycji VII-ej pomnożonej przez pozycję III-cią;

punkty 4-ty i 5-ty, każdy oddzielnie, — 2½%, czyli 1/40 części pozycji VII-ej pomnożoną przez pozycję III-cią;

punkt 3-ci równa się ogólnej sumie wykazanej w pozycji IX-tej po potrąceniu sum wykazanych w punktach 1, 2, 4 i 5 (pozycji X-tej);

f) pozycja XI-ta równa się 20%, czyli 1/5 części pozycji 8-ej pomnożonej przez pozycję III-cią.

Niniejsze pismo okólne oraz przytoczone wyżej okólniki № 691/IV.P.W/23 i № 850/III. P. W./24 udzielają wyczerpujących wyjaśnień odnośnie kalkulacji kosztów robocizny więźniów oraz sposobu zestawiania miesięcznych raportów statystycznych, przeto za niedbale zestawione w przyszłości dane statystyczne lub straty przyczyniane Skarbowi Państwa z powodu nieprawidłowej kalkulacji kosztów robocizny więźniów, całkowicie odpowiedzialni będą kierownicy więzień.

Jednocześnie Ministerstwo Sprawiedliwości uważa za wskazane udzielić następujących wyjaśnień:

Okólnik № 691/IV. P. W./23 z dnia 14 kwietnia 1923 r. (Dz. Urz. Min. Sprawiedl. z r. 1923 № 16 str. 444), ustalający sumę minimalnej kalkulacyjnej oceny pracy więźnia, oraz minimalną cenę wynajmu robocizny więźniów jest przez niektórych kierowników Działów Pracy mylnie interpretowany, jakoby zmieniał zasady przeprowadzenia kalkulacji wyrobów warsztatowych, ustalane pismem okólnem z dn. 25 stycznia 1921 r. № 16568/Z. O. 100c (Dz. Urz. Min. Sprawiedl. z roku 1923 № 16 str. 405).

Wobec tego Ministerstwo zaznacza, że przeprowadzanie kalkulacji wyrobów warsztatowych zgodnie z wyżej wymienionem pismem okólnem na mocy którego koszta handlowe i minimalne zyski obliczają się nietylko od robocizny więźniów, lecz również od kosztów materjałów i t. p. pozostaje w swej mocy. Rzecz zrozumiała, że okólnik № 691/IV. P. W./23 z dnia 14/IV. 1923 r. ustalający minimalną cenę wynajmu robocizny więźniów, w przeprowadzonej kalkulacji nie mógł kosztów handlowych i minimalnych zysków obliczać również od ceny materjałów, gdyż dany okólnik omawiał tylko sprawę wynajmu robocizny więźniów, nie biorąc pod uwagę związanych z tą robocizną materjałów, narzędzi i t. p. O ile zaś przy wynajmie więźniów materjały, narzędzia i t. p. są używane, to należy postępować w myśl pisma okólnego z dn. 25/I 1921 r. № 16568/Z. O. 100c.

Warszawa, dnia 27 maja 1924 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Siennicki

PISMO OKÓLNE № 739/II. A./24

w sprawie

powołania do życia stałej Delegatury Prokuratury Generalnej z siedzibą w Wilnie

Do wszystkich władz i urzędów wymiaru sprawiedliwości.

Prezes Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej pismem z dnia 15 maja 1924 r. L. 1742 S/24 zawiadomił iż w myśl art. 44 instrukcji służbowej dla Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Uchwała Rady Ministrów z dnia 28/VIII 1919 r. Dz. U. R P. № 75 poz. 433) powołuje do życia stałą Delegaturę Prokuratorji Generalnej z siedzibą w Wilnie (zaułek Świętomichalski) z miejscowym zakresem działania, rozciągającym się na okręg terytorjalny sądu apelacyjnego w Wilnie.

Delegatura Prokuratorji Generalnej rozpocznie czynności w dniu 1 czerwca 1924 r.

Warszawa, dnia 11 czerwca 1924 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Siennicki

PISMO OKÓLNE № 741/II. G. S./24

w sprawie

przedkładania miesięcznych wykazów opłat emerytalnych, pobranych od funkcjonarjuszów państwowych.

Do wszystkich władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa oraz do Pana Prezydenta Komisji Kodyfikacyjnej.

Ze względu, że dotychczas nie wszystkie władze przesłały Ministerstwu Skarbu w myśl pisma okólnego z dnia 2 kwietnia 1924 r. № 702/II 0/24 (Dz. Urz. M. Spr. № 8) wykazy w sprawie opłat emerytalnych pobranych od funkcjonarjuszów państwowych oraz z uwagi, że system przedkładania w mowie będących wykazów bezpośrednio Ministerstwu Skarbu okazał się niepraktyczny, zarządzam po porozumieniu się z Ministerstwem Skarbu, aby miesięczne wykazy, dotyczące opłat emerytalnych przedstawiane były począwszy od miesiąca kwietnia r. b. Ministerstwu Sprawiedliwości według wzoru poniżej podanego.

Wykazy za kwiecień, maj i czerwiec 1924 r. należy przedłożyć Ministerstwu Sprawiedliwości nie później jak dnia 25 czerwca 1924 r., a następne do dnia 5 każdego miesiąca za dany miesiąc.

Warszawa, dnia 13 czerwca 1924 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Siennicki

WYKAZ

pobranych opłat emerytalnych

za miesiąc ..... 1924 r.

Dział	Suma złotych	gr.	UWAGI

PISMO OKÓLNE № 742/II. G. S./24

w sprawie

zaliczania kosztów druku za zniszczone banknoty.

Do wszystkich władz i urzędów wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa.

Na podstawie pisma Ministerstwa Skarbu z dnia 22 maja 1924 r. № D. K. 3129/W. A. K. zawiadamiam, że Dyrekcja Banku Polskiego postanowiła, iż banknoty złote zniszczone nie wskutek normalnego obiegu, lecz wskutek nieoględnego obchodzenia się z niemi, a mianowicie: zanieczyszczone farbą, przedrukowane, przepisane, przestemplowane lub w inny sposób rozmyślnie uszkodzone tak, że nie nadają się więcej do obiegu, o ile nie zachodzi wątpliwość co do ich prawdziwości, mogą być przez Oddziały Banku przyjmowane przy wpłatach względnie wymieniane tylko za dopłatą lub potrąceniem kosztów fabrykacji.

W związku z powyższem postanowieniem Dyrekcja Banku Polskiego poleciła swym oddziałom okólnikiem z dnia 13 maja r. b. № 7, aby w razie wpłaty banknotami zniszczonemi, potrącały za zniszczony banknot opiewający na:

500 i 100 zł. — 50 groszy
50 i 20 zł. — 30 groszy
10 i 5 zł. — 20 groszy

Na dopłacone kwoty, Oddziały nie wydają żadnych pokwitowań.

Banknoty z uszkodzoną numeracją, lub też wykazujące poważniejsze braki, mają Oddziały aż do odwołania na koszt klijenta przesyłać w celu oceny i ewentualnej wymiany do Skarbca Emisyjnego.

Wobec tego zwracam uwagę specjalnych poborców oraz urzędników spełniających funkcje kasjerów w specjalnych kasach poborowych przy sądach, aby przyjmowali na wpłaty jedynie banknoty całe, bez defektów wyżej wskazanych. Strony zaś posiadające banknoty zniszczone nie wskutek naturalnego obiegu kierowali do Oddziałów Banku Polskiego w celu wymiany banknotów na zdatne do obiegu.

Zarazem nadmieniam, że strat ewentualnie poniesionych przez urzędników z powodu przyjęcia zniszczonych banknotów Ministerstwo Skarbu pod żadnym pozorem pokrywać nie będzie.

Warszawa, dnia 13 czerwca 1924 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Siennicki

KOMUNIKAT.

w sprawie ustanowienia norm, według których mają być przyjmowane na kaucje i wadja obligacje 8% Państwowej Pożyczki złotej z 1922 r. i obligacje 10% Pożyczki Kolejowej.

Do wiadomości wszystkich władz i urzędów wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa.

Ministerstwo Skarbu L. GUK. 1413/W.A.K. Warszawa, dnia 29 lutego 1924 r. Do wszystkich izb skarbowych i Województwa Śląskiego (Wydz. Skarbowy).

Zmieniając częściowo treść rozporządzenia tutejszego z dnia 25 stycznia rb. L. 503/W.A.K. Ministerstwo Skarbu zawiadamia Izby Skarbowe w celu wydania kasom odpowiednich zarządzeń, że ustalony w wyżej powołanym rozporządzeniu kurs, według którego mogą być przyjmowane na wadja i kaucje obligacje 8% Państwowej Pożyczki Złotej z r. 1922 ustanawia się, poczynając od d. 28 lutego r. b., aż do odwołania na: Mk. 11.000.000 (jedenaście miljonów) za jedną obligację, opiewającą na 10 złotych i 10.000 mk. na Mk. 55.000.000 (pięćdziesiąt pięć miljonów) za jedną obligację opiewającą na 50 złotych i 50.000 mk.

Zarazem poleca się izbom powiadomić Kasy skarbowe, że w myśl § 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 15 stycznia 1924 r. (D. U. R. P. № 5 poz. 40) obligacje 10% Pożyczki Kolejowej, jako mającej wszelkie prawa papierów posiadających bezpieczeństwo pupilarne mogą być przyjmowane na wadja i kaucje do depozytów władz i urzędów państwowych.

Kurs, według którego kasy mają zarachowywać na depozyt omawiane obligacje, ustanawia się w wysokości 90% (dziewięćdziesiąt procentów) nominalnej wartości obligacji bez względu na to, czy suma mająca być przyjęta do depozytu wyrażona jest w złotych polskich, czy w markach. Jeżeli więc strona składa do depozytu np. jedną obligację pożyczki kolejowej à 100 fr. zł. i jedną obligację à 50 fr. zł. kasa zarachować winna we właściwych księgach 90% od 150 t. j. 135 złotych, względnie przeliczoną według obowiązującego w dniu przyjęcia kursu franka złotego (waloryzacyjnego) równowartość tejże sumy w markach polskich.

Za Ministra Skarbu: *Czauderna* Dyrektor Departamentu Kasowego.

ZAWIADOMIENIE:

Wykaz nieobsadzonych etatów w dniu 7 czerwca 1924 r. w okręgu sądu apelac. Warszawskiego, Lubelskiego i Wileńskiego.

№ porządkowy		Ilość nieobsadzonych etatów:							
				Sędziów					
		Prezesów	Wiceprezesów	Sąd. Naj. wzgl. Ap. Ok.	Śledczych	Pokoju	Prokuratorów	Podprokuratorów	Notarjuszów
1	Sąd Najwyższy	—	—	—	—	—	1	—	—
2	„ Apel. w Warszawie . .	—	—	—	—	—	—	—	—
3	„ „ „ Lublinie . . .	—	—	—	—	—	—	—	—
4	„ „ „ Wilnie. . . .	—	—	—	—	—	—	—	—
5	„ Okręg. w Białej . . .	—	—	—	1	—	—	—	—
6	„ „ „ Białymstoku .	—	—	—	—	1	—	—	1 (Brańsk)
7	„ „ „ Kaliszu . . .	—	—	—	—	—	—	—	1 —
8	„ „ „ Łomży . . .	—	—	—	—	—	—	—	—
9	„ „ „ Łodzi . . .	—	—	1	—	1	—	2	—
10	„ „ „ Mławie . . .	—	—	—	—	1	—	—	—
11	„ „ „ Płocku . . .	—	—	—	—	1	—	—	—
12	„ „ „ Siedlcach . .	—	—	—	—	—	—	—	—
13	„ „ „ Suwałkach. .	—	—	—	—	—	—	—	—
14	„ „ „ Sosnowcu . .	—	—	—	—	6	—	2	—
15	„ „ we Włocławku .	1	—	—	—	1	—	—	1 (Włocławek)
16	„ „ w Warszawie .	—	1	—	—	—	—	—	—
17	„ „ „ Kielcach . .	—	—	—	—	—	—	—	—
18	„ „ „ Lublinie . .	—	—	—	1	—	—	—	—
19	„ „ „ Piotrkowie. .	—	—	—	1	—	—	—	1 (Częstochowa)
20	„ „ „ Radomiu . .	—	—	—	—	—	—	—	—
21	„ „ „ Zamościu . .	—	—	—	—	1	—	—	—
22	„ „ „ Wilnie . . .	—	—	—	1	—	—	1	—
23	„ „ „ Grodnie . .	—	—	—	—	—	—	—	—
24	„ „ „ Łucku . . .	—	—	4	2	1	—	—	1 (Horochów)
25	„ „ „ Pińsku . . .	—	—	—	—	—	—	—	—
26	„ „ „ Nowogródku .	—	—	—	1	—	—	—	—
27	„ „ „ Równem . .	1	2	—	5	1	1	1	—

LISTA ZNAWCÓW

dla oszacowania przedmiotów mogących ulec wywłaszczeniu na rzecz kolei żelaznych i do oznaczenia wynagrodzenia za wywłaszczenia praw wodnych w okręgu lwowskiego sądu apelacyjnego za 1924 rok.

Sąd apelacyjny we Lwowie ułożył w myśl § 24 ustawy z 18 lutego 1878 dz. u. p. № 30 listę znawców dla oszacowania przedmiotów i gruntów, mogących ulec wywłaszczeniu na rzecz kolei żelaznych jakoteż do oznaczenia wynagrodzeń za wywłaszczenia praw wodnych w myśl § 14 rozp. min. z 23 kwietnia 1903 dz. u. p. № 90, wreszcie w myśl § 21 rozp. b. Namiestnictwa galic. z 21 kwietnia 1903 dz. u. kraj. № 52, dotyczącego regulacji rzek, do której wpisał na wnioski właściwych województw jako znawców osoby poniżej wymienione:

A) Okrąg Województwa Lwowskiego.

I. POWIAT BÓBRKA.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Marjan Stefaniewski, dzierżawca dóbr w Hołdowicach,
2) Kajetan Łubaczewski, zarządca dóbr w Chederkowicach,
3) Zdzisław Obrębski, inspektor dóbr w Staremsiole,
4) Józef Bożemski, właściciel dóbr w Leszczynie.

Z zawodu leśnictwa:

1) Bruno Cienciała, właściciel dóbr w Wołowem,
2) Adam Madejski, nadleśniczy w Staremsiole,
3) Wacław Sadowski, nadleśniczy w Mołodyńczu.

Z zawodu fabrykantów:

1) Inż. Stanisław Kremer, dyrektor naczelny Towarzystwa akc. cukrowni w Chodorowie,

II. POWIAT BRZOZÓW.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Andrzej Skrzyński, właściciel dóbr w Nozdrzcu,
2) Stefan Trzecieski, „ „ w Przedmieściu dynowskiem,
3) Feliks Sokulski, dzierżawca dóbr w Trześniowie,
4) Jan Szajna, rolnik w Haczowie (Gierlachowska).

Z zawodu leśnictwa:

1) Emil Wiktor Niewolkiewicz, zarządca lasów w Brzozowie,
2) Eustachy Mirecki, leśniczy w Jasienicy,
3) Antoni Wietka, leśniczy w Dąbrówce starzeńskiej.

Z zawodu budownictwa i inżynierji:

1) Leon Niewolkiewicz, urzędnik techniczny przy Wydziale pow. w Brzozowie,
2) Jędrzej Wolański, konces. majster murarski w Dynowie,
3) Feliks Niedzielski, „ „ „ „

Z zawodu górnictwa:

1) Józef Buchwald, kierownik kopalni nafty w Starej wsi,
2) Artur Wilde, „ „ w Zemiennicy,
3) Stanisław Scholz, „ „ „ w Turzempolu.

III. POWIAT DOBROMIL.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Wiktor Żurowski, właściciel dóbr w Nowem mieście,
2) Dr. Jerzy Nowosielecki, właściciel dóbr w Wojtkowej,
3) Stefan Lubiński, administrator dóbr w Grabownicy,
4) Jan Kruk, rolnik z Wojtkowej.

Z zawodu leśnictwa:

1) Inż. Ferdynand Jaworski, nadleśniczy w Starzawie,
2) Inż. Stanisław Wimmer, nadleśniczy w Michowej,
2) Zygmunt Skałecki, nadleśniczy w Dobromilu.

Z zawodu budownictwa i inżynierji:

1) Inż. Władysław Jaworowski, inżynier miejski w Dobromilu,
2) Inż. Franciszek Saszewski, emer. zarządca salin i autor, inżynier górniczy w Dobromilu,

Z zawodu fabrykantów:

1) Jan Kościółek, zarządca tartaku w Dobromilu.
2) Jan Madej, kierownik tartaku w Wojtkowej.

Z zawodu górnictwa:

1) Inż. Mieczysław Obertyński, radca górniczy i naczelnik państw. żupy solnej w Lacku ad Dobromil.

Specjalnie dla budowy dróg wodnych i regulacji rzek:

1) Inż. Aleksander Pragłowski, właściciel dóbr w Komorowicach.

IV. POWIAT DROHOBYCZ.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Aleksander Krysowski, właściciel dórb w Winnikach,
2) Feliks Ostafiński, zarządca dóbr w Medenicach,
3) Franciszek Jont, zarządca dóbr Fundacji Skarbkowskiej w Słońsku,
4) Adolf Wiszniewski, właściciel realności w Rychcicach.

Z zawodu leśnictwa:

1) Inż. Mieczysław Szarek, radca leśnictwa w Tustanowicach,
2) Inż. Stefan Cipser, radca leśnictwa w Drohobyczu,
3) Inż. Paweł Kucik, radca leśnictwa w Dobrohostowie.

Z zawodu budownictwa i inżynierji:

1) Inż. Leon Reutt w Drohobyczu,
2) Inż. Kazimierz Miński, dyrektor szkoły górniczej w Borysławiu,
3) Inż. Franciszek Jelonek, architekt w Drohobyczu.

Z zawodu fabrykantów:

1) Inż. Wacław Piotrowski, w Drohobyczu firma „Galicja",
2) Inż. Roman Machnicki, w Borysławiu „Gazolina",
3) Inż. Stanisław Psarski, dyrektor techn. firmy „Karpaty" w Borysławiu.

Z zawodu górnictwa:

1) Inż. Rudolf Kielesiński w Drohobyczu,
2) Inż. Stefan Kosiba w Borysławiu,
3) Inż. Tadeusz Gawlik, w Borysławiu firma „Karpaty".

Specjalnie dla budowy dróg wodnych i regulacji rzek:

1) Inż. Stanisław Kleja, radca budownictwa w Drohobyczu,
2) Inż. Leon Reutt w Drohobyczu,
3) Stanisław Szczepko w Drohobyczu.

V. POWIAT GRÓDEK JAGIELLOŃSKI.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Józef Weigel Milleret, właściciel dóbr Żorniska,
2) Tadeusz Radomski, właściciel dóbr Jamelna,
3) Stanisław Jaroszyński, właściciel dóbr Malczyce,
4) Władysław Breiter, właściciel dóbr Domażyr.

Z zawodu leśnictwa:

1) Jakób Frey, dyrektor dóbr i lasów w Lelechówce,
2) Stanisław Figura, zarządca lasów gen. m. Lwowa w Woli dobrostańskiej,
3) Janusz Kleszczyński, zarządca dóbr i lasów w Dobrostanach.

Z zawodu budownictwa i inżynierji:

1) Tomasz Krzyworączka, architekt i budowniczy miejski w Gródku Jagiellońskim,
2) Inż. Józef Plenkiewicz, autor. geometra cywilny w Gródku Jagiellońskim.

VI. POWIAT JAROSŁAW.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Juljusz Helcer b. inspektor rolniczy w Jarosławiu,
2) Zygmunt Lachman, b. dyrektor dóbr w Jarosławiu,
3) Stefan Myszkowski, administrator dóbr Jankowice,
4) Adolf Turnau, dyrektor dóbr w Surochowie.

Z zawodu leśnictwa:

1) Zygmunt Lachman, b. dyrektor dóbr w Jarosławiu,
2) Inż. Kazimierz Suchecki, dyrektor lasów w Sieniawie,
3) Roman Nycz, dyrektor lasów w Borowcu ad Pruchnik.

Z zawodu budownictwa i inżynierji:

1) Inż. Stanisław Sierankiewicz, cywilny inżynier w Jarosławiu,
2) Inż. Jakób Malinowski, em. radca budownictwa inż. cywilny w Jarosławiu.
3) Inż. Oskar Frieser, cywilny inżynier w Jarosławiu.

Z zawodu fabrykantów:

1) Inż. Henryk Szeliga, dzierżawca państw. Hali Stolarskiej w Jarosławiu.
2) Stanisław Gurgul, przemysłowiec w Jarosławiu,
3) Antoni Dymnicki, przemysłowiec w Jarosławiu.

Z zawodu górnictwa:

1) Inż. Henryk Szeliga j. w.
2) Jakób Malinowski j. w.
3) Stanisław Sierankiewicz j. w.

Specjalnie dla budowy dróg wodnych i regulacji rzek:

1) Inż. Jakób Malinowski j. w.
2) Stanisław Sierankiewicz j. w.
3) Zygmunt Lachman j. w.

VII. POWIAT JAWORÓW.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Adam Chlebowicz, właściciel dóbr Nowiny ad Jaworów,
2) Jarosław Morawski, dzierżawca folwarku w Jaworowie,
3) Romuald Fangor, właściciel dóbr w Świdnicy,
4) Kazimierz Janicki, zarządca dóbr w Sarnach.

Z zawodu leśnictwa:

1) Konstanty Linderski, technik lasowy w Jaworowie,
2) Ludwik Dudziński, dyrektor dóbr w Starzyskach,
3) Adam Lerch, leśniczy w Hukach.

Z zawodu budownictwa i inżynierji:

1) Inż. Ludwik Skórski, radca budownictwa i kierownik państw. Zarządu drogowego w Jaworowie,
2) Emil Vogel, budowniczy miejski w Jaworowie,
3) Karol Zemełko, majster murarski w Jaworowie.

Z zawodu fabrykantów:

1) Tadeusz Hartel, dyrektor fabryki galanterji drzewnej w Jaworowie,
2) Stanisław Gnoiński, dyrektor przemysłu drzewnego w Jaworowie.

Z zawodu górnictwa:

1) Inż. górn. Kazimierz Kostkiewicz, właściciel dóbr w Trościańcu.

VIII. POWIAT LISKO.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Antoni Szulakiewicz, dzierżawca dóbr Jankowce p. Lisko,
2) Dr. Ludwik Wiśniewski, właściciel dóbr w Dzwiniaczu dolnym p. Ustrzyki dolne,
3) Dr. Roman Witoszyński, właściciel dóbr i adwokat w Lisku,
4) Karol Jakubowski, właściciel dóbr w Bóbrce p. Solina.

Z zawodu leśnictwa:

1) August Krasicki, właściciel dóbr w Lisku,
2) Adam Ulanicki, dyrektor lasów w Lisku,
3) Inż. Stanisław Cynka, kierownik nadleśnictwa w Berehach doln. p. Ustrzyki dolne.

Z zawodu budownictwa i inżynierji:

1) Inż. Jan Stobiecki, wolnopraktykujący w Ustrzykach dolnych,
2) Franciszek Wiśniewski, cywilny geometra w Lisku,
3) Jan Starakiewicz, budowniczy w Lisku.

Z zawodu fabrykantów:

1) Aleksander Śliżyński, kupiec w Lisku,
2) Eugenjusz Zwonarz, właściciel fabryki konserw mięsnych w Lisku.
3) Eugenjusz Nowak, właściciel dóbr, gorzelni oraz fabryki likierów w Myszkowicach p. Olszanica.

Z zawodu górnictwa:

1) Inż. August Kolba, dyrektor kopalni nafty w Ropience,
2) Klemens Nowosielecki, dyrektor kopalni nafty w Paszowej p. Ropienka,
3) Inż. Stanisław Biluchowski, dyrektor rafinerji nafty „Fanto" w Ustrzykach dolnych.

Specjalnie dla budowy dróg wodnych i regulacji rzek:

1) Inż. Stanisław Till, właściciel dóbr w Uhercach p. Olszanica,
2) Inż. Jan Stobiecki, budowniczy w Ustrzykach dolnych,
3) Stanisław Zakrzewski, zarządca dóbr w Lisku.

IX. POWIAT LUBACZÓW.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Hugo br. Wattmann, właściciel dóbr w Rudzie Różanieckiej,
2) Inż. Marjan Madejski, zarządca folwarku w Ostrowcu ad Lubaczów,
3) Dr. Adam Gnoiński, właściciel dóbr w Nowemsiole.

Z zawodu leśnictwa:

1) Juljusz Bojkow, samoistny gospodarz lasowy w Rudzie Różanieckiej,
2) Jan Kuhnel, w Krowicy samej.

Z zawodu budownictwa i inżynierji:

1) Inż. Władysław Rübenbauer w Lubaczowie.

Specjalnie dla budowy dróg wodnych i regulacji rzek:

1) Inż. Ludwik Bardach w Lubaczowie.

X. a) MIASTO LWÓW.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Profesor Bronisław Janowski, przewodniczący Sekcji rolniczej Towarzystwa gospodarczego zam. przy ul. Potockiego 4,
2) Alfred Hillbricht, inżynier przy ul. Wincentego Pola 2,
3) Konstanty Jasiński, radca Tymczasowego Wydziału Samorządowego,
4) Kazimierz Papara, właściciel dóbr Podliski, powiat Lwów,
5) Stefan Pawlik, profesor Politechniki we Lwowie.

Z zawodu leśnictwa:

1) Stanisław Szczygielski, inspektor leśny Towarzystwa gospodarskiego przy ul. Prowiantowej 1,
2) Inżynier Stanisław Hubicki, w Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych,
3) Profesor Cyryl Kochanowski, na Politechnice zamieszkały, ul. Chorążczyzny 17,
4) Tadeusz Borzęcki, inspektor lasowy, fundacji hr. Skarbka, gmach Skarbka,
5) Karol Chlipalski, inżynier przy zarządzie lasów i dóbr państw., ul. Chorążczyzny 17,
6) Inżynier Witold Roszkowski, radca przy Zarządzie lasów i dóbr państw., ul. Chorążczyzny 17,
7) Inżynier Jan Szczygielski, naczelny inspektor leśnictwa przy kom. Towarzystwa gospodarskiego, ul. Kopernika 20.

Z zawodu budownictwa i inżynierji:

1) Inż. Alfred Broniewski, radca budownictwa, ul. Zielona 23,
2) Eugenjusz Czerwiński, inżynier architekta, Nowy Świat 14,
3) Inż. Władysław Derdacki, Chorążczyzny 10,
4) Inż. Dr. Tadeusz Obmiński, profesor Politechniki, ul. Sykstuska 40,
5) Michał Ulan, budowniczy, ul. Zyblikiewicza 16,
6) Inż. Aleksander Wierzbicki, ul. Issakowicza,
7) Alfred Zacharjewicz, architekta radca budownictwa, ul. Mochnackiego 8,
8) Inż. Juljusz Cybulski, ul. Chmielowskiego 9,
9) Inż. Edmund Elster, ul. Leona Sapiechy 49,
10) Inż. Izydor Opolski w Borszczowie,
11) Inż. Wincenty Rawski, ul. Potockiego 61,
12) Inż. Kazimierz Rawski, radca budownictwa Województwa,
13) Inż. Stanisław Chołoniewski, Badeckich 9,
14) Inż. Tadeusz Mostowski, Rynek 3.

Z zawodu fabrykantów:

1) Inż. Dr. Stanisław Bieńkowski, ul. Zacharjewicza 5,
2) Inż. Kazimierz Ichnatowicz, ul. Listopada 37,
3) Inż. Arnold Kolischer, ul. Zyblikiewicza 5,
4) Dr. Stanisław Anczyc, profesor Politechniki, ul. Chrzanowskiego 5,
5) Inż. Karol Olgierd 2 im. Jurasz, ul. Gołąba 15,
6) Dr. Jan Jerzy Rucker, współwłaściciel fabryki konserw i czekolady, ul. 29 go Listopada 20,
7) Maksymiljan Thom, współwłaściciel młyna, Janowska 66,
8) Inż. Józef Tomicki, dyrektor miejskiego Zakładu elektrycznego, ul. Wulecka 2.

Z zawodu górnictwa:

1) Inżynier Kazimierz Gąsiorowski, Prezes izby inżynierskiej, Długosza 9,
2) Inż. Władysław Duńko de Sajo, przemysłowiec naftowy, Akademicka 5,
3) Inż. Wit Sulimirski, przemysłowiec naftowy, ul. Cytadelna 7,
4) Inż. Władysław Szajnok, przemysłowiec naftowy, ul. Leona Sapiehy 3,
5) Profesor Leon Syroczyński, ul. Wronowskich 3,
6) Lipa Schutzmann, przemysłowiec naftowy, plac Kapitulny 3, tego ostatniego specjalnie dla działu handlowo przemysłowego górnictwa.

Dla wywłaszczeń praw budowli wodnych z powodu budowy dróg wodnych i regulacji rzek:

1) Inż. Jan Barwiński, kierownik regulacji Pełtwi Lwów, Tymczasowy Wydział Samorządowy,

2) Dr. inż. Maksymiljan Matakiewicz, profesor Politechniki, ul. Głęboka 6,
3) Dr. inż. Otton Nadolski, profesor Politechniki, ul. Grotgera 10,
4) Władysław Niwicki, członek Rady Nadzorczej Zjednoczenia Ziemian, ul. Kopernika 4,
5) Inż. Kazimierz Przetocki, Lwów, Starostwo, powiatu lwowskiego,
6) Inż. Aleksander Wierzbicki, Lwów, ul. Issakowicza,
7) Inż. Marcin Maślanka, ul. Sadownicka 37.

X. b) POWIAT LWÓW.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Kazimierz Ogrodziński, referent Okr. Urzędu Ziemskiego,
2) Dr. Kazimierz Papara, właściciel dóbr w Podliskach małych,
3) Dr. Roman Stroynowski, właściciel dóbr we Lwowie Kasa Oszczędności,
4) Prof. Dr. Stefan Pawlik we Lwowie—Politechnika.

Z zawodu leśnictwa:

1) Kazimierz Winnicki, radca leśnictwa,
2) Stanisław Kielski, zarządca lasów w Tołszczowie,
3) Władysław Starkiewicz, zarządca lasów fund. im. Głowińskiego w Winnikach.

Z zawodu budownictwa i inżynierji:

1) Inż. August Rybicki, nadradca, kierownik Państw. Zarządu dróg we Lwowie,
2) Witold Jakimowski, radca budownictwa we Lwowie ul Teatyńska 25,
3) Jan Bryliński, inż radca budownictwa we Lwowie Województwo.

Z zawodu fabrykantów:

1) Stefan Baczewski, Właściciel fabryki likierów w Zniesieniu,
2) Inż. Zygmunt Piotrowicz, kierownik fabryki „Ajaks",
3) Dr. Stanisław Bieńkowski, kierownik fabryki „Metal" w Lewandówce.

Z zawodu górnictwa:

1) Inż. Paweł Sełkiewicz, dyrektor Towarzystwa naftowego „Premier" we Lwowie ul. Batorego 26,
2) Ludwik Dunin, dyrektor Zakładu gazu ziemnego we Lwowie Pańska 25,
3) Inż. Witold Sulimirski, przemysłowiec naftowy we Lwowie Cytadela 7.

Specjalnie dla budowy dróg wodnych i regulacji rzek:

1) Inż. Jan Barwiński, kierownik regulacji Pełtwi we Lwowie Kopernika 11,
2) Dr. Otto Nadolski, profesor Politechniki we Lwowie Grotgera 10,
3) Dr. Maksymiljan Matakiewicz, profesor Politechniki we Lwowie Politechnika.

XI. POWIAT MOŚCISKA.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Władysław Skibniewski, właściciel dóbr w Balicach,
2) Bolesław Charzewski, dzierżawca dóbr w Pnikucie,
3) Teodor Koziek, właściciel dóbr w Lackiej woli,
4) Henryk Pawlikowski, właściciel dóbr w Nikłowicach.

Z zawodu leśnictwa:

1) Adam Drochojowski, właściciel dóbr w Tarmanowicach,
2) Piotr Biliński, właściciel dóbr w Zarzeczu.

Z zawodu budownictwa i inżynierji:

1) Inż. Adam Younga, właściciel dóbr w Trzcieńcu,
2) Andrzej Wiącek, budowniczy w Krysowicach.

Z zawodu fabrykantów:

1) Jan Mars, właściciel dóbr i właściciel fabryki dachówek w Sądowej Wiszni.

XII. POWIAT PRZEMYŚL.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Karol Janecki, dzierżawca dóbr w Władysławowie ad Tarnawka,
2) Stanisław Wink dzierżawca dóbr w Kormanicach,
3) Mieczysław Zajączkowski, właściciel dóbr w Bolestraszycach,
4) Ludwik Myszkowski właściciel dóbr w Stubnie.

Z zawodu leśnictwa:

1) Roman Zagórski, dyrektor dóbr w Boratyczach,
2) Inż. Adam Musiewicz inspektor lasowy w Przemyślu ul. Potockiego.

Z zawodu budownictwa i inżynierji:

1) Mieczysław Popiel, budowniczy w Przemyślu, ul. 3-go Maja,
2) Inż. Jan Baraniecki w Przemyślu, ul. Krasińskiego,
3) Inż. Stanisław Pollak w Przemyślu, ul. Krasińskiego.

Z zawodu fabrykantów:

1) Alfred Frenkel, właściciel młyna w Przemyślu, ul. Mickiewicza,
2) Michał Bystrzycki, właściciel tartaku w Przemyślu, ul. Dworskiego,
3) Seweryn Górniak, właściciel fabryki wyrobów żelaznych w Przemyślu, ul. Dworskiego.

Z zawodu górnictwa:

1) Inż. Gwiazdowski, major W. P. w Przemyślu, Zbrojownia wojskowa.

Specjalnie dla budowy dróg wodnych i regulacji rzek:

1) Dr. Inż. Romuald Rostoński, kierownik miejskiego biura wodociągowego w Przemyślu,
2) Tadeusz Zygmunt Zajączkowski w Przemyślu, ul. Dworskiego 28,
3) Inż. Jan Matkowski, st. komisarz budown. Wydziału pow. w Przemyślu.

Z zawodu budowli żelazo-betonowych:

1) Inż. Salomon Schäffer w Przemyślu, ul. Franciszkańska 35,
2) Inż. Stanisław Pollak w Przemyślu, ul. Krasińskiego.

XIII. POWIAT RAWA RUSKA.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Dr. Kazimierz Wojakiewicz, właściciel dóbr w Radrużu,
2) Dr. Artur Kintzi, dzierżawca dóbr Kamionka wołoska,

3) Dmytro Czerwińczak, rolnik w Potyliczu,
4) Wasyl Krysa, rolnik w Poddębcach.

Z zawodu leśnictwa:

1) Kazimierz Remiszewski emer., dyrektor dóbr w Rawie ruskiej,
2) Henryk Kemmer, nadleśniczy w Zamku,
3) Paweł Duszyński, nadleśniczy w Siedliskach ad Rawa ruska,

Z zawodu budownictwa i inżynierji:

1) Inż. Ludwik Ebner w Rawie ruskiej,
2) Marcin Wachałowicz, budowniczy w Rawie ruskiej,
3) Jan Stanisław Kogut, budowniczy w Rawie ruskiej.

Z zawodu fabrykantów:

1) Jan Dorożyński, właściciel młyna i tartaku w Uhnowie,
2) Inż. Stanisław Rydzewski, dyrektor krochmalarni w Tarnoszynie.

XIV. POWIAT RUDKI

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Józef Wiśniewski, dzierżawca dóbr w Wilczycach,
2) Lucjan Turnau, dyrektor dóbr w Komarnie,
3) Wojciech Jarzymowski, właściciel dóbr w Ostrowie.

Z zawodu leśnictwa:

1) Karol Dudik, dyrektor lasów w Komarnie.

Specjalnie dla budowy dróg wodnych i regulacji rzek:

1) Inż. Włodzimierz Rojecki, właściciel dóbr w Komarnie.

XV. POWIAT SAMBOR.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Michał Bareński, właściciel dóbr w Radłowicach,
2) Bolesław Kuśniewicz, właściciel dóbr w Kowenicach,
3) Jan Ziemniak, rolnik w Samborze,
4) Karol Pawłowski, rolnik w Łące.

Z zawodu leśnictwa:

1) Inż. Marjan Filipowicz, radca leśnictwa w Samborze,
2) Inż. Stefan Manasterski, przemysłowiec w Samborze.

Z zawodu budownictwa i inżynierji:

1) Inż. Ignacy Wewiórski, radca budownictwa w Samborze,
2) Inż. Teofil Hornicki, sekretarz bud. w Samborze.

Z zawodu fabrykantów:

1) Inż. Stefan Manasterski, przemysłowiec w Samborze,
2) Stanisław Kostrzewski, właściciel fabryki maszyn w Samborze.

Specjalnie do wywłaszczeń praw i budowli wodnych z powodu budowy dróg wodnych i regulacji rzek:

1) Inż. Ignacy Wewiórski, radca budownictwa w Samborze.

XVI. POWIAT SANOK:

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Mieczysław Strzelecki, referent rolny przy starostwie w Sanoku,
2) Władysław Grotowski, właściciel dóbr w Jaćmierzu,
2) Stanisław Brzeziński, właściciel dóbr w Tyrawie wołoskiej,
4) Karol Łępkowski, właściciel dóbr w Zastawiu.

Z zawodu leśnictwa:

1) Inż. Jan Kosina, cywilny inżynier leśnictwa w Sanoku,
2) Hieronim Zeńczak, zarządca dóbr lasowych w Besku,
3) Wojciech Białas, „ „ „ w Komańczy.

Z zawodu budownictwa i inżynierji:

1) Inż. Edward Ważny, kierownik Państw. Zarządu drogowego w Sanoku,
2) Inż. Roman Waga, inżynier Wydziału powiatowego w Sanoku,
3) Inż. Wilhelm Szomek, inżynier powiatowy w Sanoku.

Z zawodu fabrykantów:

1) Franciszek Peterek, dyrektor fabryki wagonów w Sanoku,
2) Alter Zucker, współwłaściciel browaru w Zarszynie,
3) Stanisław Baczyński, współwłaściciel młyna w Wielopolu.

Z zawodu górnictwa:

1) Stanisław Baczyński, dyrektor kopalni w Zagórzu,
2) Władysław Erner, „ „ w Sanoku,
3) Kalikst Dembiński „ „ w Rudawce rymanowskiej.

Specjalnie dla budowy dróg wodnych i regulacji rzek:

1) Inż. Marjan Starzewski, inżynier wodny w Sanoku,
2) Inż. Adam Waga, inżynier Wydziału powiatowego w Sanoku,
3) Inż. Wilhelm Szomek, inżynier powiatowy w Sanoku.

XVII. POWIAT SOKAL.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Dr. Wincenty Kraiński, właściciel dóbr w Pereśpie,
2) Roman Krunewski, „ „ w Chodorowie,
3) Józef Nikorowicz, „ „ w Ulwówku,
4) Tadeusz Potworowski, „ „ w Hulczu.

Z zawodu leśnictwa:

1) Tadeusz Horoszkiewicz, zarządca lasów w Potuczycy,
2) Kazimierz Nowak, „ „ w Łuczycach,
2) Edward Bielski, „ „ w Korczynie.

Z zawodu budownictwa i inżynierji:

1) Józef Gumowski emer., inżynier Wydziału powiatowego w Sokalu,
2) Marjan Kuczyński, inżynier budowy maszyn w Sokalu,
3) Mieczysław Kastner, inżynier Wydziału Rady powiatowej w Sokalu.

Z zawodu fabrykantów:

1) Bolesław Jaworski, kierownik fabryki kotłów parowych i narzędzi rolniczych w Sokalu.

XVIII. POWIAT STARY SAMBOR.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Leon Stankiewicz, właściciel dóbr w Wołczy dolnej, p. Nowe miasto,
2) Stanisław Dracz, rolnik w Laszkach murowanych, wieś p. Starasól,
3) Józef Laskowski, dzierżawca dóbr w Suszycy wielkiej, p. Chyrów,
4) Jan Waniec, rolnik w Towarni, p. Felsztyn.

Z zawodu leśnictwa:

1) Edmund Broś Załęski, samoistny gospodarz w Spasie, p. loco,
2) Stefan Sozański, właściciel dóbr w Sozaniu, p. Stary Sambor.

Z zawodu budownictwa i inżynierji:

1) Inż. Adam Opolski, dyrektor dóbr w Spasie, p. loco,
2) Antoni Iwański, komisarz drogowy Rady Powiatowej w Starym Samborze,
3) Piotr Bukład, majster ciesielski w Feltysznie.

Z zawodu fabrykantów:

1) Klemens Pokorny, właściciel fabryki betonów w Chyrowie.

Z zawodu górnictwa:

1) Witold Rzewuski, kierownik kopalni nafty w Strzelbicach, p. Stary Sambor.

XIX. POWIAT ŻÓŁKIEW.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Stefan Biliński, dzierżawca dóbr w Dzibułkach,
2) Adolf Graniewski, dzierżawca dóbr w Nowemsiole,
3) Jan Duczymiński, naczelnik gminy w Woli wysockiej,
4) Piotr Roth, rolnik w Mokrotynie kolonji.

Z zawodu leśnictwa:

1) Władysław Radzikowski, pełnomocnik dóbr w Butynach,
2) Jan Nowak, zarządca lasów w Dzibułkach,
3) Stanisław Rysiewicz, lustrator Rady powiatowej w Żółkwi.

Z zawodu budownictwa i inżynierji:

1) Marjan Przybyłowski, radca budownictwa w Żółkwi,
2) Wiktor Juffe, budowniczy miejski w Żółkwi,
3) Adam Żołnierczyk w Żółkwi.

Z zawodu fabrykantów:

1) Inż. Eugenjusz Porębski, dyrektor huty szkła w Żółkwi,
2) Józef Stanisław Zydlik, właściciel fabryki maszyn w Żółkwi,
3) Jan Lenartowicz, właściciel zakładu mech.-ślusarskiego w Żółkwi.

Specjalnie dla budowy dróg wodnych i regulacji rzek.

1) Stanisław Śnieżko, właściciel dóbr w Lubelli,
2) Nikodem Turek, właściciel młyna w Glińsku.

B) Okrąg Województwa Stanisławowskiego.

I. POWIAT BOHORODCZANY.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Eugenjusz Sękowski, właściciel dóbr w Staruni.

Z zawodu leśnictwa:

1) Stanisław Graff, właściciel dóbr w Iwanikówce,
2) Józef Marek, leśniczy w Bohorodczanach.

Z zawodu budownictwa i inżynierji:

1) Franciszek Tułacz w Bohorodczanach.

Z zawodu górnictwa:

1) Józef Gajdosz, kierownik kopalni wosku w Dźwiniaczu,
2) Józef Howart, kierownik kopalni nafty w Markowej.

II. POWIAT DOLINA.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Ks. Włodzimierz Sojka, gr.-kat. proboszcz w Ceniawie,
2) Wacław Deindl. rolnik w Dolinie,
3) Stefan Kardasz, rolnik w Dolinie,
4) Józef Reichert, rolnik w Dolinie.

Z zawodu leśnictwa:

1) Inż. Stanisław Schindler, nadleśniczy w Bolechowie,
2) Inż. Artur Grötschel, nadleśniczy w Rachininie,
3) Inż. Wiktor Kosterkiewicz, nadleśniczy w Mizuniu starym.

Z zawodu budownictwa i inżynierji:

1) Inż. Natan Aptowitzer, inżynier miejski w Dolinie,
2) Inż. Wiktor Elsner, inżynier fabryczny w Wygodzie,
3) Józef Neuburger, konces. budowniczy w Dolinie.

Z zawodu fabrykantów:

1) Szymon Robinsohn, prokurzysta firmy Glesinger w Broszbiowie,
2) Jan Zlamal, dyrektor tartaku w Wełdzirzu,
3) Teodor Kajew, właściciel fabryki mebli w Bolechowie.

Z zawodu górnictwa:

1) Inż. Jan Wyporek, naczelnik żupy solnej w Dolinie,
2) Inż. Henryk Kikinger, naczelnik żupy solnej w Bolechowie,
3) Inż. Adam Kotłowski, kierownik szybu naftowego w Dolinie.

Specjalnie dla budowy dróg wodnych i regulacji rzek:

1) Inż. Stanisław Schindler, nadleśniczy w Bolechowie.

III. POWIAT HORODENKA.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego.

1) Wiktor Abrachamowicz, właściciel dóbr w Targowicy,
2) Marjan Krzysztofowicz, właściciel dóbr w Jasieniowie polnym,

3) Tomasz Stefanowicz, zarządca dóbr w Horodence,
4) Iwan Radulak, naczelnik gminy w Głuszkowie.

Z zawodu leśnictwa:

1) Franciszek Jegerman, właściciel dóbr Łuka, p. Niezwiska,
2) Inż. Zdzisław Szromba, komisarz ochr. lasów w Kołomyi.
3) Inż. Jakób Jakubowicz, inżynier leśnictwa w Peczeniżynie.

Z zawodu budownictwa i inżynierji:

1) Inż. Franciszek Gołąb, kierownik Biura Odbudowy w Horodence,
2) Jan Ławryszko, majster murarski i ciesielski w Horodence,
3) Azriel Sojfer, majster ciesielski w Horodence.

Z zawodu fabrykantów:

1) Inż. Franciszek Gołąb j. w.
2) Bronisław Wolski, maszynista przy motorach w Horodence,
3) Wolf Grünberg, właściciel tartaku i młyna w Horodence.

Specjalnie dla budowy dróg wodnych i regulacji rzek:

1) Inż. Franciszek Gołąb j. w.

IV. POWIAT KAŁUSZ.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Wincenty Rozwadowski, właściciel dóbr w Babinie.

Z zawodu leśnictwa:

1) Wojciech Kurnik, radca leśnictwa w Wistowie.

Z zawodu budownictwa i inżynierji.

1) Inż. Mikołaj Bogdanowicz, inżynier zarządu wodnego i drogowego w Kałuszu.

Z zawodu fabrykantów:

1) Inż. Stanisław Herman, dyrektor salin i tow. Kali w Kałuszu.

Z zawodu górnictwa:

1) Inż. Antoni Małota, urzędnik salinarny w Kałuszu.

Specjalnie dla budowy dróg wodnych i regulacji rzek:

1) Inż. Włodzimierz Pruster, kierownik Państw. Zarządu wodnego w Kałuszu

V. POWIAT KOŁOMYJA.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Kajetan Agopsowicz, właściciel dóbr w Trofanówce,
2) Mieczysław Agopsowicz, właściciel dóbr w Kułaczkowcach,
3) Bogusław Horodyński, właściciel dóbr w Piadykach.

Z zawodu leśnictwa:

1) Inż. Karol Hasko, radca leśnictwa w Kołomyi.

Z zawodu budownictwa i inżynierji:

1) Edward Rawski, budowniczy miejski w Kołomyi,
2) Inż. Marjan Płaszek, architekt i kierownik Biura odbudowy w Kołomyi.

Z zawodu fabrykantów:

1) Karol Biskupski, fabrykant w Kołomyi,
2) Eljasz Kriss, przemysłowiec w Kołomyi,
3) Eljasz Zimand, fabrykant w Kołomyi.

Specjalnie dla budowy dróg wodnych i regulacji rzek:

1) Inż. Włodzimierz Chudzikiewicz, radca budownictwa w Kołomyi,
2) Inż. Ludwik Morawetz, radca budownictwa w Kołomyi.

VI. POWIAT KOSÓW.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Grzegorz Jakubowicz, właściciel dóbr w Kutach,
2) Łukasz Tomiuk, naczelnik gminy w Kutach starych.

Z zawodu leśnictwa:

1) Inż. Edward Lisowski, nadleśniczy w Kutach,
2) Jan Łyżwiński, zarządca lasów w Pistyniu.

Z zawodu budownictwa i inżynierji:

1) Inż. Karol Mańkowski, radca salinarny w Kossowie.

Z zawodu górnictwa:

1) Inż. Wacław Albrecht, kierownik salinarny w Kossowie.

VII. POWIAT NADWÓRNA.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Alfred Kutschera, właściciel realności i st. zarządca pod. w Nadwórnie,
2) Michał Skorupski, właściciel realności w Nadwórnie,
3) Mikołaj Kunicki, właściciel realności w Łanczynie,
4) Józef Reiter, właściciel dóbr w Tarnowicy leśnej.

Z zawodu leśnictwa:

1) Jan Teodorowicz, nadleśniczy w Pasiecznej,
2) Józef Owsiak, radca leśnictwa w Nadwórnie,
3) Józef Lisowski, radca leśnictwa w Delatynie,
4) Zygmunt Podstawek, nadleśniczy w Jabłonicy.

Z zawodu budownictwa i inżynierji:

1) Michał Mandryna, majster ciesielski w Nadwórnie,
2) Bolesław Hendrychowski, inżynier w Pasiecznej,
3) Józef Łazarski, budowniczy w Tatarowie.

Z zawodu fabrykantów:

1) Szmaja Bloch, właściciel tartaku w Delatynie.

Z zawodu górnictwa:

1) Józef Nowak, kasjer salinarny w Łanczynie.

VIII. POWIAT PECZENIŻYN.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Michał Niedzielski, rolnik w Peczeniżynie.

Z zawodu leśnictwa:

1) Inż. Jakób Jakubowicz, nadleśniczy państwowy w Peczeniżynie.

Z zawodu fabrykantów:

1) Wincenty Tyszowiecki, dyrektor rafinerji nafty w Peczeniżynie.

Z zawodu górnictwa:

1) Stanisław Swoboda, kierownik kopalni w Kosmaczu.

IX. POWIAT ROHATYN.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Brunon Daszewski, właściciel dóbr w Załużu.

Z zawodu leśnictwa:

1) Bronisław Rożejowski, zarządca lasów w Stratynie.

Z zawodu budownictwa i inżynierji:

1) Stanisław Repa, geometra w Rohatynie.

X. POWIAT SKOLE.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Władysław Jura, zarządca w Dębinie.

Z zawodu leśnictwa:

1) Antoni Bernolak, inspektor lasów w Demni wyżnej.

Z zawodu górnictwa:

1) Artur Stiefel, kierownik kopalni nafty Bobuk, p. Synowódzko wyżne.

XI. POWIAT ŚNIATYN.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Roman Teodorowicz, właściciel dóbr w Potoczku,
2) Grzegorz Agopsowicz, dzierżawca dóbr w Popielnikach,
3) Marcin Łaszkiewicz, rolnik w Śniatynie,
4) Walery Gruszecki, rolnik w Śniatynie.

Z zawodu budownictwa i inżynierji:

1) Mieczysław Krysowski, inżynier państw. w Śniatynie.

Z zawodu górnictwa:

1) Leon Teodorowicz, dyrektor Banku w Śniatynie,
2) Antoni Prohaska, kierownik kopalni węgla w Dżurowie.

XII. POWIAT STANISŁAWÓW.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Nykoła Ostapiuk, naczelnik gminy w Radczy,
2) Marcin Koroluk, naczelnik gminy w Czerniejowie,
3) Tadeusz Burzyński, właściciel dóbr w Stanisławowie, ul. Słowackiego 14,
4) Mieczysław Winnicki, b. rządca dóbr Stanisławów-Knihinin, ul. Jasińskiego.

Z zawodu leśnictwa:

1) Michał Gosz, zarządca lasów w Wołczyńcu,
2) Aleksander Kulikowski, zarządca lasów w Bystrem,
3) Marcin Kawecki, radca leśnictwa Stanisławów

Z zawodu budownictwa i inżynierji:

1) Tadeusz Makulski, inżynier w Stanisławowie, ul. Kilińskiego 28,
2) Leon Groch, radca budownictwa w Haliczu,
3) Adam Lewicki, radca budownictwa w Stanisławowie.

Z zawodu fabrykantów:

1) Filip Lieberman, fabrykant drożdży w Knihininie, miasto,
2) Aleksander Haber, właściciel rafinerji nafty w Knihininie-Kolonji,
3) Hieronim Żarliński, właściciel fabryki papy w Knihininie-Kolonji.

Z zawodu górnictwa:

1) Leon Szwabowicz, radca górnictwa w Stanisławowie, ul. Słowackiego.

Specjalnie dla budowy dróg wodnych i regulacji rzek:

1) Mieczysław Heysman, radca budownictwa w Stanisławowie,
2) Franciszek Zachar, radca budownictwa w Stanisławowie.

XIII. POWIAT STRYJ.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Włodzimierz Barański, właściciel dóbr w Łukawicy,
2) Juljan Brunicki, właściciel dóbr w Podhorcach,
3) Kazimierz Polański, dyrektor tow. rolniczego w Stryju,
4) Stanisław Dzierzbicki, dyrektor szkoły rolniczej w Bereźnicy.

Z zawodu leśnictwa:

1) Fryderyk Schille, leśniczy w Strzałkowie,
2) Kazimierz Gołda, rządca dóbr w Łotatnikach,
3) Zygmunt Nosakowski, leśniczy miejski w Stryju.

Z zawodu budownictwa i inżynierji:

1) Inż. Władysław Zdanowicz współwłaściciel fabryki maszyn w Stryju,
2) Felicjan Horodyski, właściciel fabryki maszyn w Stryju.
3) Fryderyk Schille j. w.

Z zawodu górnictwa:

1) Inż. Władysław Zdanowicz, współwłaściciel fabryki maszyn w Stryju,
2) Włodzimierz Barański, właściciel dóbr w Łukawicy,
3) Inż. Mieczysław Chwastowski, kierownik gazociągów w Stryju.

Specjalnie dla budowy dróg wodnych i regulacji rzek:

1) Juljan Brunicki, właściciel dóbr w Podhorcach,
2) Włodzimierz Barański, właściciel dóbr w Łukawicy,
4) Inż. Mieczysław Chwastowski, kierownik gazociągów w Stryju.

XIV. POWIAT TŁUMACZ.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Piotr Burczyński, rolnik w Tłumaczu,
2) Karol Sokołowski, dzierżawca w Tłumaczu.

Z zawodu leśnictwa:

1) Karol Sokołowski j. w.

Z zawodu budownictwa i inżynierji:

1) Edmund Deyczakowski, technik drogowy w tłumaczu,
2) Józef Ruczkowski, majster murarski w Tłumaczu,
3) Wojciech Smoliński, majster ciesielski w Tłumaczu.

Z zawodu fabrykantów:

1) Józef Ruczkowski, majster murarski w Tłumaczu,
2) Franciszek Tuzinkiewicz, właściciel młyna i elektrotechnik w Tłumaczu.

Specjalnie dla budowy dróg wodnych i regulacji rzek:

1) Edmund Deyczakowski, technik drogowy w Tłumaczu,
2) Karol Sokołowski, dzierżawca i agronom w Tłumaczu.

XV. POWIAT TURKA.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Stanisław Wołkowicki, właściciel dóbr w Dydiowej,
2) Kazimierz Pić, właściciel realności w Turce.

Z zawodu leśnictwa:

1) Hugo Mosler, rządca dóbr w Bukowcu,
2) Waldemar Kratnik, geometra pryw. zarządca lasu w Ilniku.

Z zawodu budownictwa i inżynierji:

1) Inż. Ludwik Dębicki, inżynier drogowy w Turce,
2) Inż. Antoni Horasiewicz, kierownik zarządu drogowego w Turce.

Z zawodu fabrykantów:

1) Leon Sternhell, zarządca tartaku w Sokolikach,
2) Izydor Feuereisen, zarządca tartaku w Turce.

Specjalnie dla budowy dróg wodnych i regulacji rzek:

1) Inż. Antoni Horasiewicz, kierownik zarządu drogowego w Turce.

XVI. POWIAT ŻYDACZÓW.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Adam Biedermann, dzierżawca dóbr w Kijowcu.

Z zawodu leśnictwa:

1) Kazimierz Piotrowski, leśniczy w Rakoczynie, p. Żurawno.

Z zawodu budownictwa i inżynierji:

1) Józef Iżycki, kierownik Odbudowy w Żydaczowie.

Z zawodu fabrykantów:

1) Kazimierz Klein, kierownik browaru w Rozdole.

C) Okrąg Województwa Tarnopolskiego.

I. POWIAT BORSZCZÓW.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Tadeusz Dziubiński, właściciel realności w Mielnicy,
2) Alfred Skarzyński, właściciel realności w Muszkałówce,
3) Ferdynand Majer, dyrektor dóbr w Skale.

Z zawodu leśnictwa:

1) Karol Welenowski, leśniczy w Piszczatyńcach.

Z zawodu budownictwa i inżynierji.

1) Stanisław Gryglaszewski, kierownik oddziału drogowego w Borszczowie,
2) Inż. Władysław Niemczewski w Borszczowie.

Z zawodu górnictwa:

1) Alfred Skowroński, dzierżawca dóbr w Manasterku, p. Bilcze.

Specjalnie dla wywłaszczeń praw i budowli wodnych:

1) Stanisław Gryglaszewski, kierownik oddziału drogowego w Borszczowie.
2) Inż. Władysław Niemczewski w Borszczowie.

II. POWIAT BRODY.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Jan Madejski, właściciel dóbr w Gajach hołowieckich, p. Brody,
2) Bolesław Dauksza, właściciel realności w Jasionówce, p. Brody.

Z zawodu leśnictwa:

1) Józef Rduch, nadleśniczy dóbr „Spółka Brody", p. Brody.

Z zawodu budownictwa i inżynierji:

1) Bronisław Brzozowski, inż. Wydziału powiatowego w Brodach.

Specjalnie dla wywłaszczeń praw i budowli wodnych.

1) Karol Medwecki, inspektor lasów gminnych Jurydyka, p. Brody.

III. POWIAT BRZEŻANY.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Konstanty Cywiński, współwłaściciel dóbr Płotycza, p. Denysów,
2) Karol Wojciechowski, właściciel dóbr Litiatyn,
3) Sylwester Maramarosz, b. dzierżawca dóbr w Brzeżanach.

Z zawodu leśnictwa:

1) Kazimierz Antonowicz, emer. dyrektor lasów Brzeżany.

Z zawodu budownictwa i inżynierji:

1) Władysław Hertman, budowniczy Brzeżany,
2) Inż. Władysław Waigel w Brzeżanach.

Specjalnie dla wywłaszczeń praw i budowli wodnych:

1) Wilhelm Rapt, radca budownictwa w Brzeżanach.

IV. POWIAT BUCZACZ.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Aleksander Gniewosz, właściciel dóbr w Potoku złotym,
2) Bolesław Tokarski, rolnik w Gajach buczackich ad Buczacz.

Z zawodu leśnictwa:

1) Jan Szałowski, właściciel dóbr Przewłoka, p. Buczacz.

Z zawodu budownictwa i inżynierji:

1) Inż. Władysław Stijowski, emer. st. inżynier w Buczaczu.

Z zawodu fabrykantów:

1) Jan Karpiński, geometra cywilny w Buczaczu.

Specjalnie dla wywłaszczeń praw i budowli wodnych:

1. Inż. Izydol Opolski, b. urzędnik Wydziału krajowego w Buczaczu.

V. POWIAT CZORTKÓW.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Jan Krajewski, właściciel posiadłości rolnej w Wygnance,
2) Jan Wojtyński, rolnik w Czortkowie,
3) Ignacy Lewicki, właściciel posiadłości rolnej w Wygnance,
4) Jakób Maniowski, rolnik w Wygnance.

Z zawodu leśnictwa:

1) Inż. Adam Wysocki, nadleśniczy w Jagielnicy,
2) Jan Łossowski, zarządca lasów w Wygnance.
3) Franciszek Nawratil, zarządca lasów w Jagielnicy,
4) Stanisław Wyhowski, właściciel dóbr w Szmańkowczykach.

Z zawodu budownictwa i inżynierji:

1) Jan Korzeniowski, budowniczy w Wygnance,
2) Teodor Wtorzecki, architekt w Czortkowie.

Z zawodu fabrykantów:

1) Stanisław Jędrzejowski, właścic. faryki maszyn rolniczych w Czortkowie,
2) Seweryn Kazimierowski, właściciel fabryki maszyn w Wygnance,
3) Marjan Wakalski, inż. i kierownik maszyn rolniczych w Wygnance,
4) Józef Jakóbowski, właściciel fabryki beton. wyrob. w Czortkowie.

VI. POWIAT HUSIATYŃSKI W KOPYCZYŃCACH.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Józef Warszylewicz, gospodarz w Kopyczyńcach,
2) Albin Kowalczuk, gospodarz w Kopyczyńcach,
3) Jan Tytor, gospodarz w Kopyczyńcach,
4) Stanisław Smalawski, dyrektor dóbr w Kopyczyńcach,
5) Jerzy Atanascowicz, dyrektor dóbr w Jabłonowie.

Z zawodu leśnictwa:

1) Stanisław Orzechowski, nadleśniczy w Oryszkowcach,
2) Edmund Włodkowski, nadleśniczy w Jabłonowie,
3) Romuald Konczakowski w Kopyczyńcach.

Z zawodu budownictwa i inżynierji:

1) Józef Wołoszyn, inżynier Rady powiatowej w Kopyczyńcach.

VII. POWIAT KAMIONKA STRUMIŁOWA.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Kazimierz Bartmański, właściciel dóbr Sielec bienkowy,
2) Józef Kopczyński, gospodarz rolny w Kamionce strumiłowej,
3) Grzegorz Koszycki, rolnik w Sokołowie, p. Żelechów,
4) Feliks Domański, właściciel dóbr w Ubiniu,
5) Ludwik Asłanowicz, dyrektor lasów w Grabowej,
6) Jan Kromer, leśniczy w Tadanie, p. Kamionka strumiłowa.

Z zawodu budownictwa i inżynierji:

1) Inż. Jan Romanowski, radca budownictwa, Kamionka strumiłowa,
2) Jan Puzawoda, budowniczy w Kamionce strumiłowej,
3) Stanisław Kotliński, budowniczy w Kamionce strumiłowej.

Specjalnie dla wywłaszczeń budowli wodnych:

1) Władysław Zgorlakiewicz, radca budownictwa, Kamionka strumiłowa,
2) Inż. Jan Romanowski, radca budownictwa, Kamionka strumiłowa.

Z zawodu fabrykantów:

1) Karol Poznański, właściciel cegielni, Kamionka strumiłowa.

VIII. POWIAT PODHAJCE.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego.

1) Jan Zeilleben, właściciel dóbr Zahajce,
2) Błażej Róg, rolnik w Białokiernicy, p. Nowosiółka.

Z zawodu leśnictwa:

1) Stanisław Stobiecki, zarządca lasów Sulewy ad Mużyłów, p. Podhajce.

Z zawodu budownictwa i inżynierji:

1) Adolf Tinz, inżynier wydziału pow. w Podhajcach.

Z zawodu fabrykantów:

1) Włodzimierz Tarnawski, właściciel fabryki maszyn, Siałki ad Podhajce.

IX. POWIAT PRZEMYŚLANY.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Włodzimierz Witosławski, właściciel dóbr w Żędowicach.

Z zawodu leśnictwa:

1) Kazimierz Charzewski, zarządca lasów w Wypyskach.

Z zawodu fabrykantów:

1) Inż. Henryk Pohoryles, właściciel tartaku, Przemyślany.

Z zawodu budownictwa i inżynierji:

1) Włodzimierz Link, geometra cywilny w Przemyślanach.

Specjalnie dla wywłaszczeń praw i budowli wodnych:

1) Władysław Zamorski, inżynier Wydziału pow. w Przemyślanach.

X. POWIAT RADZIECHÓW.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Jan Ross, rządca dóbr w Radziechowie,
2) Stanisław Holmayer, kierownik Zarządu gminy w Radziechowie,
3) Szymon Pastel, dzierżawca dóbr w Dębinach ad Ohladów,
4) Roman Kraiński, właściciel dóbr w Zabawie ad Suszno p. Byszów.

Z zawodu leśnictwa:

1) Alfred Mołodecki, zarządca lasów w Zbrojach p. Stanisławczyk,
2) Edmund Stawowczyk, nadleśniczy w Turzu p. Toporów,
3) Antoni Biberstein Błoński, nadleśniczy w Nowostawkach p. Łopatyn.

Z zawodu budownictwa:

1) Wojciech Semenowicz, majster murarski w Radziechowie,
2) Jonasz Szrage, konc. budowniczy w Radziechowie.

Z zawodu fabrykantów:

1) Józef Pastel, właściciel tartaku w Radziechowie,
2) Henryk Suchesłów, właściciel dóbr w Łopatynie.

XI. POWIAT SKAŁAT.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Józef Geringer, dzierżawca dóbr w Maliniku ad Skałat,
2) Roman Fudała, rolnik z Poznanki gminnej p. Skałat.

Z zawodu leśnictwa:

1) Paweł Bortnik, leśnik z Horodnicz p. Skałat.

Z zawodu budownictwa i inżynierji:

1) Baltazar Zalewski, budowniczy w Skałacie p. Skałat.

XII. POWIAT TREMBOWLA.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Zygmunt Białobrzewski, właściciel dóbr Wolica k. Trembowli,
2) Juljan Gliwa, rolnik Plebanówka k. Trembowli,
3) Antoni Mrozowski, dzierżawca dóbr w Boryczówce.

Z zawodu leśnictwa:

1) Zenon Załonowski, leśniczy w Trembowli,
2) Edward Biłyk, leśniczy, Ruzdwiany,
3) Edward Adamski, nadleśniczy w Łoszniowie.

Z zawodu budownictwa i inżynierji:

1) Władysław Schuster, inżynier, Trembowla,
2) Inż. Aleksander Czenak, Trembowla,
3) Inż. Franciszek Jiruska, Trembowla.

XIII. POWIAT TARNOPOL.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Kazimierz Garapich, właściciel dóbr Cebrów,
2) Bolesław Kuzian, dzierżawca dóbr Kupczyńce,
3) Michał Bauer, urzędnik Małopolskiego Towarzystwa rolniczego w Tarnopolu ul. Podzamcze 17,
4) Antoni Janowski, rolnik w Zastawie.

Z zawodu leśnictwa:

1) Mieczysław Skrobotowicz, radca leśnictwa w Tarnopolu Mandla.

Z zawodu budownictwa i inżynierji:

1) Józef Bauer w Tarnopolu, inżynier,
2) Wilhelm Szelter, budowniczy w Tarnopolu.

Z zawodu fabrykantów:

1) Juljusz Baar, właściciel browaru w Szywalicach w Białej,
2) Daniel Stockel, właściciel młyna w Tarnopolu.

Specjalnie dla wywłaszczeń praw i budowli wodnych:

1) Inż. Seweryn Nadolski w Tarnopolu,
2) Inż. Wacław Alda w Tarnopolu.

XIV. POWIAT ZALESZCZYKI.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Eugenjusz Wartanowicz, właściciel dóbr Dzwiniacz p. Zaleszczyki.

Z zawodu leśnictwa:

1) Antoni Dąbrowski, pełnomocnik dóbr Szczytowce p. Kasprowce.

XV. POWIAT ZBARAŻ.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Aleksander Tedorowicz, właściciel dóbr Klebanówka,
2) Szymon Dziedzic, właściciel realności Zbaraż, ul. Tarnopolska,
3) Władysław Małecki, właściciel dóbr Roznoszyńce p. Zbaraż.

Z zawodu budownictwa i inżynierji:

1) Tadeusz Smarzewski, inżynier i właściciel dóbr Kobyła p. Dobrowody.

Z zawodu leśnictwa:

1) Leon Korzeniewicz w Dobrowodach.

Specjalnie dla wywłaszczeń praw i budowli wodnych:

1) Szymon Dziedzic, właściciel dóbr i rolnik, Zbaraż ul. Tarnopolska,
2) Aleksander Tedorowicz, właściciel dóbr Klebanówka.

XVI. POWIAT ZBORÓW.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Stanisław Lipiński, rolnik Chabużna.

Z zawodu leśnictwa:

1) Emil Jentschke, zarządca lasów Pomorzany.

Z zawodu budownictwa i inżynierji:

1) Inż. Stanisław Malina, kierownik Państwowego Biura Odbudowy w Zborowie.

Z zawodu fabrykantów i górnictwa:

1) Inż. Tadeusz Figier, fabrykant w Wertełce ad Załoźce.

Specjalnie dla wywłaszczeń praw i budowli wodnych:

1) Inż. Stanisław Malina, kierownik Państwowego Biura Odbudowy w Zborowie.

XVII. POWIAT ZŁOCZÓW.

Z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1) Władysław Bodnar, zarządca dóbr w Podhorcach,
2) Bolesław Listowski, właściciel dóbr w Płuchowczyku ad Płuchów,
3) Mikołaj Bakun, rolnik w Kontach,
4) Antoni Sobczyński, rolnik w Kontraktowie.

Z zawodu leśnictwa:

1) Juljusz Tobis, dyrektor dóbr w Podhajcach,
2) Franciszek Jurek, samoistny gospodarz lasowy w Białym Kamieniu.

Z zawodu budownictwa:

1) Inż. Zygmunt Herzog, kierownik Okręgu budowlanego w Złoczowie.

Z zawodu fabrykantów:

1) Jan Polisiuk, właściciel fabryki skór w Złoczowie,
2) Kazimierz Szczepkowski, właściciel warsztatu mechanicznego w Złoczowie.

ADWOKATURA:

W Okręgu Izby Adwokackiej we Lwowie.

Wpisano na listę adwokatów:

dnia 25 kwietnia 1924 r. Dra Leona Tendlera z siedzibą we Lwowie, dnia 8 maja 1924 r. Dra Hermana Seidlera z siedzibą we Lwowie, Dra Michała Nicetasa Litwinowicza z siedzibą w Gwoździcu i Dra Izraela Ochsa z siedzibą w Złoczowie.

Zgłosili zamiar przesiedlenia się:

Dr. Leon Mensch ze Lwowa do Horodenki, Dr. Tadeusz Bosakowski z Horodenki do Kołomyi i Dr. Eisig Ackerman ze Lwowa do Żółkwi.

Przesiedlili się:

Dr. Karol Halstuch ze Śniatyna do Czortkowa i Dr. Iwan Kałyn z Tarnopola do Halicza.

Zrezygnowali z adwokatury:

Dr. Antoni Maciszewski we Lwowie i Dr. Zbigniew Hrehorowicz w Cieszynie.

Zmarł:

Dr. Karol Borwicz w Trembowli.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Krakowie.

Wpisany na listę adwokatów:

dnia 23 maja 1924 r.: Dr. Szymon Nichtberger z siedzibą w Krakowie.

Zgłosił zamiar przesiedlenia się:

dnia 9 sierpnia 1924 r.: Dr. Feliks Kleja z Krakowa do Bochni i jego substytutem ustanowiony został Dr. Adolf Urban, adwokat w Krakowie, (Poselska 18).

W Okręgu Izby Adwokackiej w Samborze.

Wpisani na listę adwokatów:

dnia 9 kwietnia 1924 r.: wpisany został kandydat adwokatury Dr. Teofil Michajłowski na listę adwokatów z siedzibą w Boryni,

dnia 16 kwietnia 1924 r.: wpisany został kandydat adwokatury Dr. Bernard Szlagowski na listę adwokatów z siedzibą w Stryju.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Poznaniu.

Wpisany na listę adwokatów:

Tadeusz Rozwadowski z Poznania został wpisany na listę adwokatów sądu apelacyjnego w Poznaniu z miejscem zamieszkania w Poznaniu.

Wykreślony z listy adwokatów:

Jerzy Krochmann z Ostrowa został skreślony z listy adwokatów sądu apelacyjnego w Poznaniu.

Tłoczono w Drukarni Państwowej z polecenia Ministra Sprawiedliwości. № 24824.

Cena 60 groszy.